УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

З Богом на лінії вогню

ЛЮТИЙ
2015
№ 2 (264)

5 ОСНОВНИХ ПОТРЕБ ЖІНКИ 16 стор.

ВІЙНА НА ДОНБАСІ: ВЛАСНИМИ ОЧИМА 23 стор.

МАТІНКА БОЖА ХОТІЛА, ЩОБ Я ЖИВ 40 стор.

Декалог Папи Івана XXIII – ***БУТИ ДОБРИМ....***

1. *Бути добрим – означає забути про себе самих і думати про інших.*
2. *Бути добрим – означає простити, бо людська слабкість є більшою від людської злоби.*
3. *Бути добрим – означає бути милосердним, бо ми не є кращі від інших.*
4. *Бути добрим – означає молитися за невдячних.*
5. *Бути добрим – означає давати навіть тоді, коли нічого не отримуєш.*
6. *Бути добрим – означає жертвувати собою, несучи власні тягарі і тягарі інших.*
7. *Бути добрим – означає мати велике і любляче серце, щоб зменшити терпіння інших.*
8. *Бути добрим – означає бути відкритим на допомогу, коли нас ще й ще проситимуть.*
9. *Бути добрим – означає нічого не вважати своїм, крім радості і чистого сумління.*
10. *Бути добрим – означає постійно у простоті серця визнавати, що добрим є тільки Бог.*

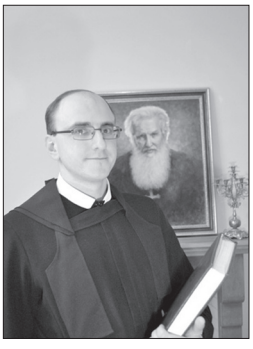

о. Віталій **ПОПАДЮК, ЧСВВ**

ПОСВЯЧЕНІ БОГОВІ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Любі наші читачі, найдорожчі наші Апостоли молитви!

2015 рік Святіший Отець проголосив роком богопосвячених осіб. Монаше життя – це шлях відречення від земних марнот, шлях цілковитої посвяти Богові, шлях молитви і служіння. Подібно як євангельські Марія і Марта: одна, «сівши в ногах Господа, слухала його слова», а інша – «клопоталась усякою прислугою» (пор. Лк. 10:39-40). Неважливо, яке твоє покликання і служіння, але важливо, для Кого – для Ісуса. Обоє – Марта і Марія – люблять Ісуса, і кожна з них по-своєму це виявляє. Так і богопосвячені особи відповідно до своїх дарів, здібностей, харизми спільноти, у якій здійснюють свою посвяту, цілковито наповнені Богом, Його милосердною любов'ю, дарують себе Йому неподільним серцем, не живуть уже для себе, але живуть для Христа.

15 лютого переживаємо євангельську подію Стрітення Господнього. Маємо можливість поглянути на побожний приклад жертовної посвяти Богові старця Симеона та пророчиці Анни, яка «не відходила від храму, служачи (Богові) вночі і вдень постом та молитвою» (Лк. 2:37). Пам'ятаймо, що не тільки ті, які носять монаші ряси, мешкають в монастирі, є богопосвяченими особами, але кожен з вас по-своєму також посвячує своє життя для Бога: тоді, коли вклякає до молитви, коли служить ближньому, коли роздумує над Божим Словом, як Марія, Божа Мати, тоді, коли беремо участь у побожних відправах, а найголовніше – коли приймаємо самого Спасителя до свого серця у Найсвятіших Тайнах. Тоді віддаємо себе у посвяту Богові, а Він жертвується для нас.

Ласкаво запрошую Вас, дорогі читачі, разом з «Місіонарем» у руках, до щирої призадуми над своєю посвятою Богові, до ревної молитви в тих намірениях, які благословив Святіший Отець на місяць лютий: за ув'язнених, за розлучених, а також за вигнаних. «Місіонар» – це Божий посланець до Вас, до Вашої родини, який має за мету вказати шлях, наблизити кожну душу до люблячого Творця, до Його Пресвятого Серця. Нехай Воно буде всюди люблене і прославлене в кожні людині, в кожній родині, по всім світі на віки!

Звертаюся особливим чином до членів Апостольства Молитви і закликаю бути активними читачами нашого журналу, адже він виходить передусім для Вас, дороге Товариство. Будьте не лише читачами, але активними у апостольській праці через дописування на сторінки нашого журналу, його поширення, через взаємне збудування добрим словом, прикладом, свідченням. Апостольство Молитви – це не лише молитовна група побожних людей. Назва вміщає не лише молитву, але також і апостольство, що значить свідчити, бути активним поширювачем Божого Євангелія. Можливо, саме товариство Апостольства Молитви стане рятівним колом для потопаючого в гріхах світу… ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ с. 7

СВ. ВЕНЕДИКТ НУРСІЙСЬКИЙ с. 8

20 РОКІВ ЗАСНУВАННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ В ТЕРНОПОЛІ с. 9

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ с. 10

«БОГ – ЦЕ НЕ ЛЮБОВ ІЗ ТЕЛЕСЕРІАЛУ» – ПАПА ФРАНЦИСК с. 12

ТРИ СВЯТИТЕЛІ – ТРИ ДОРОГИ ДО ГОСПОДА БОГА с. 13

ВИДАННЯ КНИГ У ПІДПІЛЛІ (1940 – 1990 рр.) с. 14

5 ОСНОВНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ПОТРЕБ ЖІНКИ с. 16

ДІТИ КРАДУТЬ ГРОШІ. ЩО РОБИТИ? с. 18

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СВЯТОГО ЙОСАФАТА (ВАСИЛІЯНИ) с. 19

УГКЦ НАДІСЛАЛА ВІЙСЬКОВИМ ПОНАД 30 МЛН. ГРН. ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ с. 20

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК ЗАКЛИКАВ СВІТ ПІДТРИМАТИ УКРАЇНУ В БОРОТЬБІ ПРОТИ ТЕРОРИЗМУ с. 20

ПАТРІАРХ КИРИЛ РОЗПОВІВ, ЯК ВІН ВІДСТОЮВАВ МЕЛОДІЮ ГІМНУ СРСР ДЛЯ РОСІЇ с. 20

ІЗ ЗОНИ АТО В ДНІПРОПЕТРОВСЬК ДОСТАВИЛИ ПОРАНЕНОГО СВЯЩЕНИКА с. 21

ФІЗИЧНА БЕЗДІЯЛЬНІСТЬ ШКОДИТЬ І ПОВНИМ, І ХУДИМ с. 21

НЕБЕЗНАДІЙНА ІСТОРІЯ ПРО БЕЗНАДІЙНОГО ХВОРОГО с. 21

ДИЯКОНСЬКІ ТА ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ НА ЯСНІЙ ГОРІ В ГОШЕВІ с. 22

ВІЙНА НА ДОНБАСІ: ВЛАСНИМИ ОЧИМА с. 23

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО У ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ В КИЄВІ с. 25

БОЙОВА РЕЛІКВІЯ – У МОНАСТИРІ с. 25

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-РІЧЧЯ ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ В ЖОВКВІ с. 26

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ДІВЧАТ: ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯТОСТІ с. 28

СЕСТРА СЕВЕРИНА ПАРИЛЛЄ, ЧСВВ «Я ЗНАЛА ВАШІ РАДОЩІ Й ТЕРПІННЯ» с. 29

МІЛЕНА РУДНИЦЬКА: ВІД ЗУСТРІЧІ З БІСАМИ ДО ОГЛЯДИН БОЖОГО РАЮ с. 31

МИЛОСЕРДЯ с. 34

Я ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ, МАТУСЮ! с. 38

МАТІНКА БОЖА ХОТІЛА, ЩОБ Я ЖИВ с. 40

БУЛИ ТАКІ ЧАСИ с. 41

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ЗУСТРІЧ ІЗ ХРИСТОМ с. 45

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 49

КРОСВОРД с. 50

с. 23

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.01.2014 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

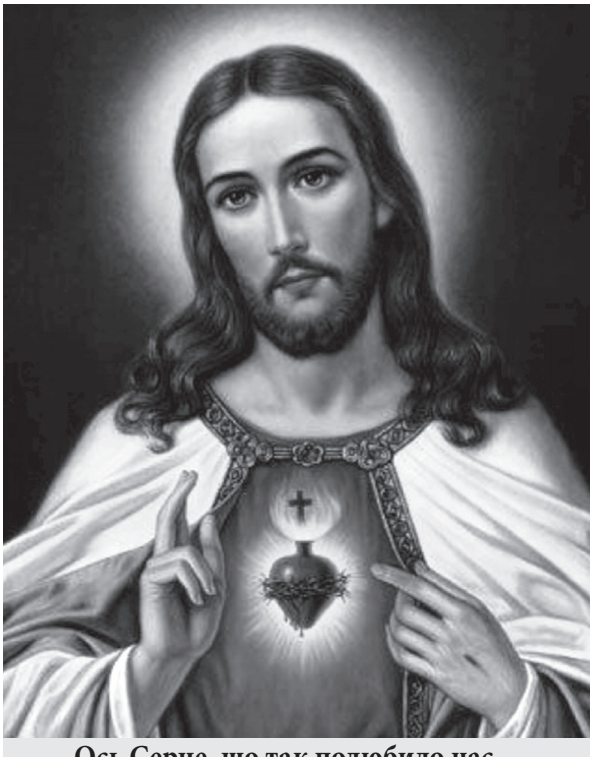

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на лютий

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: **За ув'язнених. За новий початок життя у своїй гідності.**

МІСІЙНИЙ: **За розлучених – за прийняття і допомогу в християнських спільнотах.**

МІСЦЕВИЙ: **За майбутнє дітей зі Сходу України, які стали жертвами війни.**

ПОКРОВИТЕЛЬ: **мученик Партеній**

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За вчених. За їхнє служіння на благо людства.

Вчені – це люди, які не закопують талантів. Це фахівці, що присвячують своє життя, щоб відчитати програму, яку давно написав Господь, на благо людей. Дуже рідко, коли ми слухаємо радіо, то згадуємо Попова, коли вмикаємо світло – думаємо про Едісона. Коли їдемо на машині не дякуємо Фордові за винахід конвеєра. Не всім відомо, що саме в Україні було створено перший в Європі комп'ютер – МЕОМ. В 1950 році його сконструював Сергій Олексійович Лебедєв у Інституті електротехніки. Великий вклад в розвиток вітчизняної та світової науки зробили такі вчені-фізики Іван Пулюй, який першим застосував поняття квантової механіки, Володимир Коваленко, один із п'яти провідних лазерних експертів світу; Джордж Гамов, що з'ясував генетичний код ДНК, Б. Патон, І. Сікорський. Потрібно пам'ятати, про В. Вернадського, який був засновником геохімії, біогеохімії, радіогеології, першим дослідником і творцем вчення про біосферу, про великий вплив на навколишнє середовище людини та перетворення біосфери на ноосферу (сферу розуму). Великий вклад в науку зробили українські вчені-медики М. Пирогов, М. Амосов, Л. Гіршман, С. Федоров, О. Шалімов, Д. Заболотний. Є багато сучасних вчених, які досліджують духовну сферу людини. Прикладом цього є висновок американських вчених, які кажуть, що молитва допомагає подолати напади люті й агресії. Це ми можемо бачити на умиротворених, світлих обличчях вірних християн. Але, з іншого боку, також можемо побачити похмурі, сумні лиця, навіть одразу по виході з храму, а це означає, що такою була й молитва... Папа Франциск, закликаючи до молитов за вчених людей, зазначає, що "людина була наділена повною свободою і відповідальністю за сотворіння. Тому вчені, особливо християнські, покликані піклуватися про майбутнє людства і землі, захищати їх та усунути загрози, довіряти прихованому в еволюційних механізмах потенціалу природи і допомагати сповненню Божого задуму: у будуванні світу, доброго для тілесного і духовного життя; світу для всіх людей, а не тільки для привілейованих груп або класів. ■

Місійний: За Євангелізацію – за те, щоб вклад жінок оцінювали належно.

Світ, суспільство змінюються дуже швидкими темпами. Щоб знайти спільну мову з невіруючими людьми, потрібно застосовувати способи євангелізації, які часто є непопулярні, дивні, але помічні у звіщанні Доброї Новини. Одним з таких є вчення святого Томи як модель діалогу зі суспільством. Аквінат був готовий до діалогу з усіма: як з віруючими, так і з невіруючими. Святий Тома був відкритий на сприйняття різних мисленнєвих нерелігійних систем, наприклад, Аристотеля, що було певною «новацією» за тих часів. Щоб провадити діалог, святий Тома сформулював певний принцип: у розмові з віруючими варто вдаватися до аргументів з Об'явлення; для діалогу з євреями – до Старого Завіту; у діалозі з людьми, для яких Святе Письмо не є авторитетом, маємо спиратися на аргументи розуму. Цю ідею підтримували також Святі Отці Церкви. Якщо розпочинаємо діалог із секуляризованим суспільством, то маємо розпочинати з розуму, у руслі філософії, а потім переходити до діалогу релігійного характеру – на це наголошували святий Іван Павло II і Папа Бенедикт XVI. Великий вклад у євангелізацію, у свій спосіб, вносять також жінки, які більше прикладом і працею виступають на захист миру

та людських прав, оживляють парафіяльне життя, благодійну діяльність, завжди підтримують хворих, дітей, похилих віком, знедолених. Вони говорять невіруючим про Бога, який любить, служить, терпить. Усвідомлюючи свою відповідальність і місію, вони здатні збагатити своїм досвідом євангелізацію та людство. Жінки, як справжні християнки, мироносиці, намагаються більш чутливим способом донести Бога людям, які Його не пізнали. З боку Церкви і християнських спільнот їм потрібна всебічна підтримка, щоб віру, надію і любов передавала саме слабка половина людства, сильна в Христі Ісусі. ■

Місцевий: За взаємне порозуміння у сім'ях, де подруги будують справжню домашню Церкву.

Християнський письменник Дж. Елдредж у книзі «Дике серце» пише, що «чоловіки й жінки створені за образом Бога як чоловіки або як жінки. (…) Бог не має тіла, отже, унікальність не може бути фізичною. Наша стать має бути на рівні душі, в глибоких і безсмертних місцях усередині нас. Бог не створює людей загалом; Він створює щось дуже особливе – чоловіка або жінку. Іншими словами, існує чоловіче серце і жіноче серце. Кожне з них по-своєму відображує чи зображує світ Божого серця». Відмінності в емоційній, психічній та фізичній сферах такі вагомі, що подружнє щастя неможливе без обопільних зусиль порозумітися. Ці відмінності варто назвати: усвідомити, «хто я, який я, чого я хочу», а також – «хто він (вона), який (яка) він (вона) і які його (її) прагнення». Тобто розуміємо: самої лише любові замало, потрібно ще досліджувати, приймати внутрішній світ, серце подруга, подруги, щоб домашнє вогнище горіло, а не тільки тліло. Кожна родина, як Домашня церква, має будуватися на чеснотах, які істотні для Церкви. Святий Іван Золотоустий у своїх проповідях, науках писав про велику цінність сім'ї, керуючись теологічним і душпастирським досвідом. Якщо чоловік і жінка не вважають тягарем життя в подружжі, якщо найбільше бажання чоловіка – це повертатись з роботи додому, де жінка з нетерпінням чекає його, це означає, що така сім'я живе одним серцем на двох і в ній виростуть щасливі діти – майбутнє держави і Церкви. ■

Покровитель на березень:

св. Венедикт Нурсійський

Венедикт з Нурсії (народився в 480 році – помер 21 березня 547 року) – засновник ордену бенедиктинців, а також, як вважається, усього західного чернецтва, головний покровитель Європи. Походив зі шляхетної родини, навчався у Римі, але розпусність римського життя не подобалася йому і він подався в гірську місцевість неподалік від міста, де жив у печері багато років.

Слава про побожне життя Венедикта привела до нього кількох прибічників, з якими він заснував 12 маленьких монастирів. Ворожість місцевого клиру змусила його разом з учнями перебратися південніше, до Монте-Касіно, де вони заснували новий монастир, для якого Венедикт склав правила, в яких висловив свої погляди на чернецтво і душу людини. Венедикт написав монаший устав Бенедиктинського Чину, у якому, як сказав св. Григорій, «святий муж вчив так, як жив сам». Він мав

дар передбачування майбутніх подій і читання людських думок. Так він став першим, хто створив продуману систему правил життя у монастирі. Згідно з ними чернець повинен був зректися самого себе і осягнути Бога, при чому він зобов'язувався не мати майна, вести життя у чистоті як дієвий член спільноти любові і послуху. По смерті Венедикта папа Григорій I сприяв поширенню бенедиктинського чернецтва в Італії, Галлії та Англії.

Святий Венедикт був канонізований Католицькою Церквою і визнаний святим у 1220 році. ■

20 РОКІВ ЗАСНУВАННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ В ТЕРНОПОЛІ

Нехай всюди буде люблене
Найсвятіше Серце Ісуса.
Божественне Серце Ісуса!
Наверни грішників, спаси вмираючих,
звільни бідні душі з чистилища!

Через часопис «Місіонар» складаємо щиросердечну подяку Отцю Небесному, пресвятому Серцю Христовому, Непорочній Діві Марії з нагоди 20-річчя заснування Братства Апостольства Молитви, яке ми святкували 31 жовтня – 2 листопада 2014 р. Б. Були в нас в ті дні реколекції, які нам давав о. Артемій з Чину Францисканців. Третього дня в нас була суплікація з виставленням Найсвятіших Тайн. Після всіх молитов члени Братства зробили фото на пам'ять, а після того вся спільнота з парохом о. Ярославом і реколектантом о. Артемієм пішли в трапезну на солодкий стіл. Там ми всі поспілкувались, поспівали, тож повернулися додому з гарним настроєм. У нас на сьогодні налічується майже 100 членів Апостольства Молитви. Збираємося кожного четверга на Адорацію Євхаристійного Ісуса, а кожної п'ятниці на спільну молитву.

Віддаємо Богові честь, поклін і славу. Господи Боже, дякуємо Тобі за все! Боже, Ти знаєш, у якій ми ситуації і чого потребуємо. Все віддаємо у Твої руки. Маріє, рятуй нас і Україну! ■

Братство Апостольства Молитви,
м. Тернопіль, церква Св. Михаїла

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ

Неділя Митаря і Фарисея – М'яке серце

(Лк. 18:10-14)

Ірина ШТИКАЛО, катехит

Неділя митаря і фарисея починає готувати нас до Великого посту – часу покаяння і примирення. Ці дві постаті висвітлюють нам бажання Бога. Бог прагне щирого покаяння від нас.

Фарисей має безліч плюсів, які, однак, знецінюються через нечисті мотиви та гордість. Він молиться, дякує Богу, постить, роздає милостиню, зберігає Закон. Це зовнішня сторона, але насправді він далекий від Бога. Релігія йому потрібна для збільшення авторитету серед оточуючих. Вивищує свої досягнення, натомість ігнорує свої слабкості.

Другим молільником у святині є митар. Це збирач податків, співробітник найголовнішого ворога єврейського народу – римлян. З цієї причини його ненавидять співгромадяни, зневажають і ставлять на рівні з повіями, грішниками і язичниками. З іншого боку, митар є прикладом для наслідування. Стоїть перед Богом зі соромом та повний каяття, бо він зрозумів свій гріх. Стоїть перед Богом як жебрак. Є свідомий того, що сам по собі є ніким і потребує Бога, Його милосердя та благодаті. Гріх для митаря – «щаслива провина». У його серці народжується смирення перед Богом.

Господь бачить найперше наші серця. Ісус дивує своєю оцінкою молитви фарисея і митаря. Фарисей мав серце тверде, як камінь. Він жив лише для себе, поважав і любив лише себе, тому йому було важко любити Бога та ближніх. Натомість митар, хоч і був найбільшим грішником у людських очах, але в Бога отримав прощення.

Ніколи не погорджуймо іншими, бо будемо поступати як фарисей. Запам'ятаймо: нема поганих людей. Всі люди є добрими, але вони роблять добрі і погані вчинки. Господь завжди відкриває двері свого милосердя для тих, хто кається. ■

Неділя Блудного Сина – Пустота

(Лк. 15:11-32)

бр. Матей КРАВЧИШИН, ЧСВВ

Сьогодні людині так легко проміняти безцінне на те, що світ визнає як знамените, поважне і швидкоплинне. Так і молодший син, який замолоду прагне розваг, насолоди, розпусного життя, каже батькові: «дай», «розділи», «хочу мати своє». Збирає все і йде у край далекий. Веде жалюгідний спосіб життя, роблячи те, що приносить багато задоволення тілу. Їсть, п'є, проводить час з блудницями. Та коли закінчується багатство, згадує про свого батька, який живе у достатку. Повертається додому у порваних сандалях, з ранами на ногах і розчарований життям. Має поголену голову, яка є символом рабства, у якому він був. Притуляється до батька, щоб приховати свій стид. Безліч дірок на одязі свідчать про його крайню бідність.

І батько… На прохання сина дати – дає, на слова «прогрішився я» – прощає, коли благає «прийми мене» – милосердиться, біжить, кидається на шию і цілує свого сина. Можна сказати, що він є сліпим, тому що дивиться очима серця. Його любов не змінюється. Він міцно пригортає плечі сина, без тіні докору. Він любить міцною, постійною і рішучою любов'ю.

Так і сьогодні люди чомусь почали любити речі більше, ніж осіб, які їх оточують. Матерія цінується більше ніж щирість, простота, любов, дружба. Людина починає шукати щастя в «собі» і зазирає в себе як у «темну безодню», вона переповнюється жахом. Тому прагне розваг, які мають величезну силу над людиною. Але коли вона женеться за ними, то врешті-решт внутрішньо спустошується, стає нещасною. Людина стає «суєтною» і не може відчути ні справжнього горя, ні справжньої радості. В подібних моментах ми переживаємо синдром одноразового стаканчика: коли ми є такі ж пусті-порожні. Тоді нам властиво повернутися туди, де нас приймають, потішать, подарують любов. Туди, де розуміння, прощення, приязнь заповнять пустоту одноразового стаканчика. ■

Неділя М'ясопусна – Зустріч

(Лк. 2:22-40)

о. Михайло БІЛЕЦЬКИЙ

У житті трапляються різноманітні зустрічі: радісні та сумні, будуючі та порожні… В когось їх буває вдосталь, в інших – обмаль… Напевно, жодна з них не випадкова, однак серед низки таких подій є одна, найважливіша, від якої залежить усе.

Серед натовпу паломників, що прийшли до Єрусалимського храму, щоби вшанувати Ім'я Господнє, скласти жертву, викупити своїх первістків, увага Євангелія звернена на кількох осіб. Йосиф та Марія з Немовлям та двоє старших людей, Симеон і Анна, праведники, які своє життя присвятили служінню Богові. Однак попри такий спосіб життя, чуємо, що Симеон не мав спокою, поки не зустрівся зі Спасителем… «Нині, Владико, можеш відпустити слугу твого за твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили твоє спасіння…»

Паломництва, прощі, реколекції, різноманітні тексти молитов не ущасливлять самі собою. Добрі вчинки, служіння без особистих стосунків з Богом не заспокоять людського серця. Метою молитви християнина, участі в Таїнствах, розважання над Божим Словом має бути особиста зустріч з Ісусом. Ця зустріч сповнює життя сенсом…

Наближення смерті, що супроводжується страхом, тривогою, – нелегке випробування для людини. Якою ж мала бути зустріч Симеона з Дитинчам Ісусом, щоби після неї старець так легко, спокійно був готовий померти?! Бог захоплює собою, зачаровує, коли хтось Його зауважує та пізнає. І цей досвід Бога живого, не книжкового, не уявного вартий прожитих років, вартий найдовших чекань, найбільших зусиль, найважчих терпінь… Про це свідчить праведний Симеон, це підтверджують своїм життям, своєю смертю міріади праведників, мучеників, ісповідників, людей, що посвятилися Тому, Хто заспокоїв найглибші прагнення їхніх сердець. ■

Неділя Сиропусна – Піст серця

(Мт. 6:14-21)

Мар'яна ШИНДЮК, катехит

Піст… Який має бути піст? Можна бути лицеміром і виставляти себе, афішуючи те, як ми постимо, а можна нести людям радість і зберігати піст у смиренному серці. Постити так, щоб ніхто і не знав. Відмовитися від чогось, що приносить особливу радість, з'єднатися з Творцем в приватній молитві. Піст серця, де є лише ми і Бог, і Він бачить нас справжніми. Чинити діла милосердя, складати пожертви так, щоб про це знав лише Бог. І в такий спосіб ми збиратимемо скарби, вічні скарби для нашої душі. «Бо де твій скарб, там буде і твоє серце». Бог зі сторінок Святого Письма звертає нашу увагу на те, що скарби сучасного світу тлінні, вони зникають і не потрібні для спасіння нашої душі. В часі Великого Посту ми матимемо не одну можливість зібрати багатство для душі і вічного життя.

«Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний простить вам». Простити… Сьогодні гордість заважає пробачити чи вибачитися. Та Бог хоче, навіть просить нас, щоб навчилися цьому нелегкому ремеслу. Ісус молився, помираючи на хресті: «Отче, прости їм…» Яка велика любов до кожної людини висвітлена в цим словах! Стоячи на порозі Великого Посту, було б добре взяти приклад з Христа і простити всім, кому так важко вибачити.

Людина часто стоїть на перехресті вибору і зробити цей вибір буває складно. Та ми добре розуміємо, де добро, а де зло, і в цьому світлі вибір робити набагато легше. Ми вирішуємо, які скарби для нас цінні і потрібні. Любити, допомагати, ділитися, чинити діла милосердя, зустрічатися з Богом в молитві, єднатися з Ним у Пресвятій Євхаристії, читати Святе Писання – ось скарби, потрібні для нашої душі. Роблячи такі, ніби й не значні і водночас великі справи, людина збирає скарби для вічного життя. ■

«БОГ – ЦЕ НЕ ЛЮБОВ ІЗ ТЕЛЕСЕРІАЛУ» – Папа Франциск

«Бог – це любов! І лише прямуючи шляхом любові, можливо пізнати Бога. Розумної любові, любові, супроводжуваної інтелектом, але любові!» А тому, хто запитає: «Як можу любити когось, кого не знаю?», – Папа відповідає: «Люби тих, які поруч з тобою! Саме в цьому й полягає вчення про дві заповіді. Найважливішою є любити Бога, тому що Він є любов'ю. А друга – це любити ближнього. І щоб дійти до першої, ми повинні здійматися по сходинках другої: через любов ближнього доходимо до любові Бога, Який є Любов'ю. Лише розумно люблячи, але – люблячи, ми можемо дійти до тієї любові».

Отож, любити ближнього потрібно, щоб любити Бога, але також для того, щоб Його пізнати. «Той хто любить, той пізнає Бога, а хто не любить, той не пізнав Бога, адже Бог – це любов. Але це не любов із телесеріалу. Ні-ні! Мова йде про стійку, сильну любов, любов вірну, яка об'являється, згідно з ключовим словом цього періоду, у Його Сині, Який прийшов, щоб нас спасти. Це конкретна любов, любов діл, а не на словах. Щоби пізнати Бога, потрібне все життя, шлях любові, пізнання, любові до ближнього, любові до тих, які нас ненавидять, любові до всіх».

Святіший Отець зауважує, що це не ми обдаровуємо Бога любов'ю, але «Він полюбив нас і послав Свого Сина, як жертву надолуження за наші гріхи». Отож, «Божу любов ми можемо споглядати» в Ісусі, а йдучи за Його прикладом, крок за кроком «наближаємося до любові Бога, до пізнання Бога, Який є любов'ю». І любов Бога випереджує нас. Бог нас любить ще перед тим, як ми почнемо Його шукати.

Коментуючи євангельський уривок про помноження хлібів, Папа вказує на те, що

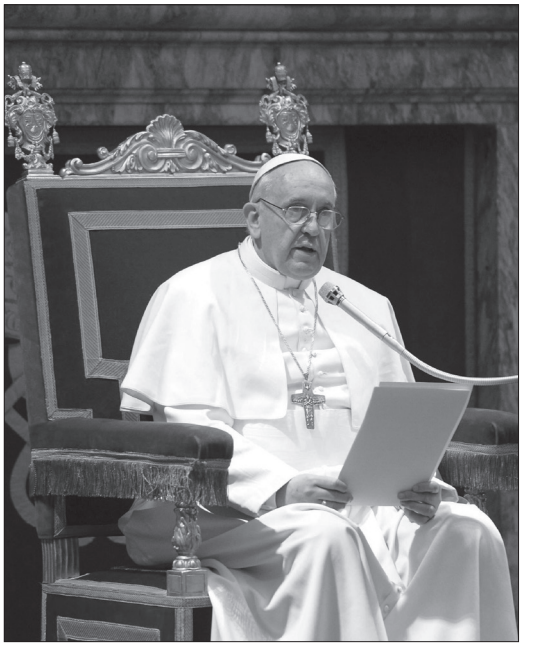

Ісус мав співчуття до юрби, що зібралася Його слухати, бо вони були «немов вівці без пастуха». І сьогодні, за його словами, у наших містах та селах існує багато «розгублених людей». Ісус навчав їх віри, а коли стемніло, то закликав апостолів нагодувати людей, «чим викликав їхнє роздратування», бо вони ще нічого не зрозуміли.

«Такою є Божа любов: Він завжди на нас чекає і застає нас зненацька. Він – Отець, Він – наш Батько, Який дуже нас любить, Який завжди готовий пробачити. Завжди, не лише один раз, але 70 разів по 7. Він – немов батько, сповнений любові, і, щоб пізнати цього Бога, Який є любов'ю, ми маємо здійматися вгору сходинками любові до ближнього, через діла милосердя, яких нас навчив Господь». ■

За матеріалами: Радіо Ватикан

ТРИ СВЯТИТЕЛІ – ТРИ ДОРОГИ ДО ГОСПОДА БОГА

о. Климент ГРЕЩАК, ЧСВВ

12 лютого, а за новим стилем тридцятого січня, свята Східна Церква вшановує пам'ять Собору трьох великих архиєреїв – святих Василія Великого (архиєпископа Кесарії у Кападокії), Григорія Богослова (архиєпископа Константинополя) та Івана Золотоустого (згодом архиєпископа Константинополя). Трьох високих угодників та слуг Пресвятої Трійці.

Як відомо з історії, після смерті трьох Святителів побожний люд з великою пошаною став почитати їх за святих. У Царгороді постало питання, хто з цих трьох є більш великим. Дійшло до суперечки між побожними християнами, які хотіли почитати їх святими, однак ніяк не могли дійти згоди, хто з них більший. Цю проблему допомогли їм розв'язати самі ж архиєреї: Василій, Григорій та Іван, які з'явились уві сні єпископові Івану з міста Евхаїди і об'явили, що перед Богом усі троє знаходяться у рівній славі: «Ми – одне в Бога. Тож немає між нами ні більшого, ні меншого, але, як назвеш одного, то за ним ідуть два інші. Встань, отже, і поклади край суперечці вірних, бо як за життя, так і після смерті нашим намаганням є всі сторони світу приводити до миру і єдності».

Кожен із них багато постарався для добра і збереження святої віри, що в той час неабияк потерпала від єресей, якими противники атакували Церкву. Відколи бо існує світ, від того часу злий дух ніколи не дрімає, а постійно намагається нашкодити добрим ділам Бога, зокрема нападаючи на Його паству на землі – на Церкву. Саме цих троє святих захистили та зберегли передання віри, чим причинились до розбудови Церкви. І, як вірні сини матері Церкви, старалися, щоб представити всім правдиву науку Христа, за що і вдостоїлися честі бути названими стовпами Церкви, тобто тими, на яких тримається свята, соборна й апостольська Церква.

Церква звеличила їх ще й іншими титулами, зокрема св. Василія – божественним розумом, св. Григорія – божественним голосом та св. Івана – прегарним світильником. Кожен із них, як також всі разом, своєю поставою показують нам світлий приклад для нашого життя. Своїм подиву гідним життям закликають нас до побожного життя, в якому вони постійно керувалися чеснотами віри, надії та любові. Бо саме чеснотливість їхнього життя була їхньою зброєю в боротьбі із противниками Церкви, через що й осягнули вони вінець святості. ■

ВИДАННЯ КНИГ У ПІДПІЛЛІ (1940 – 1990 рр.)

о. Климентій СТАСІВ, ЧСВВ

Заборона Української Греко-Католицької Церкви спричинилася до переслідування її душпастирів та вірних, закриття чи передачу храмів РПЦ, припинення видавничої діяльності. Та релігійне життя ні на мить не припинялося, хоча і в підпіллі. Ба більше, на території України поширився християнський самвидав – неофіційне і тому непідцензурне розповсюдження релігійних творів.

Адже упродовж довгих років перетривання Церкви у катакомбах виник великий голод на релігійні книжки. При постійних обшуках духовних осіб – священиків, ченців і черниць – кадебісти щоразу вилучали богослужбові книжки, молитовники, календарики. Інколи, щоб зберегти їх, треба було виявити неабияку винахідливість. Сестри-служебниці згадують, що мусіли користуватися літературою польською мовою, що спричиняло незручності у сприйнятті.

Дослідники явища релігійного самвидаву у його питомому розумінні стверджують, що воно започатковане у першій половині 80-х років XX ст. і найпомітнішим виданням цього періоду була підпільна хроніка УГКЦ. Згодом з неї виросло видання «Християнський голос», яке редагував дисидент і один із засновників «Комітету захисту УКЦ» Іван Гель. Видання самвидаву реалізували за допомогою різних технічних засобів: переписування, розмноження на шапірографах, на ротаторах тощо.

Якщо говорити про перевидання та видання Отцями Василіянами богослужбової літератури, то слід повернутися у часи значно раніші. Великий попит на малого формату молитовники, окремі молитви, календарі, образки тощо знайшов відгук в умах священиків, що посвятилися цій праці.

МОЛИТОВНИК
ОТЧЕ НАШ
ЩОДЕННІ МОЛИТВИ

Ініціатором релігійного самвидаву в радянський період був о. Дам'ян Богун, ЧСВВ, – довголітній протоігумен (1972–1987)[1]. Саме він започаткував у підпіллі видання релігійних книг у Львові, зокрема, богослужбових, а також церковних календарів (настінних) і різних образків[2]. До цієї ризикованої праці він залучив отців-василіян, які виконували її з великою посвятою і відповідальністю, неодноразово наражаючи себе на неабияку небезпеку. В 1962 році о. Володимир Пальчинський та о. Методій Скраль за передрук та розповсюдження забороненої релігійної літератури були притягнуті до кримінальної відповідальності і засуджені на вісім місяців[3]. Спочатку вони відбували покарання у тюрмі на вул. Лонцького у Львові, а згодом були переведені на Бриґідки[4].

Щоб не викликати підозри, фотопапір приходилося купувати впродовж всього року, тому що за один раз не можна було придбати багато. Кліше виготовляли переважно після Великодніх свят. Одразу після випуску книг чи календарів кліше знищували, боялися зберігати, бо при обшуку це був прямий доказ. За один вечір могли виготовити навіть 1000 календарів. Незважаючи на ризик, невідповідні умови праці, відсутність професійних засобів друку, творці самвидаву все ж дбали про естетичний вигляд продукції. Використовували орнаменти, щоро-

1 Інтерв'ю з о. В. Пальчинським, ЧСВВ, 7.08.2014 р.
2 Там само.
3 Пальчинський о. В., ЧСВВ. Не для всіх покликання в житті – однакове // Місіонер, №2 (230) лютий, 2012. – С. 47.
4 Інтерв'ю з о. В. Пальчинським, ЧСВВ, 7.08.2014 р.

о. Володимир Пальчинський, ЧСВВ

ку на календарях, які випускали за тим самим методом, змінювали ікони.

Через відважних мирян, що були активно задіяні в житті підпільної Церкви, вдавалося реалізувати релігійну літературу, створену у підпільному самвидаві. Реалізатори розповсюджували по 100–200 церковних календарів не тільки в Галичині, але й на Закарпатті між греко-католиками в підпіллі[5]. Вартість одного календаря становила 50 коп. До обмеженого кола осіб, які працювали над випуском календарів, можна додати бр. Гавриїла Сідя – дуже побожного ченця з с. Перв'ятичі на Львівщині, який частіше роздаровував календарі, ніж продавав, бо відзначався великою добротою і щедрістю[6].

Василіянин о. Ісидор Гончар виготовляв календарі в Тернополі, однак дещо за іншою системою – не контактним способом, накладаючи фотоплівку на кліше, а через збільшувач, який піднімали на штативі. Така робота була трудомісткіша.

Над випуском церковних календарів у Золочеві трудилися о. Софрон Попадюк та бр. Павло Плетенецький у помешканні брата Павла на вул. Шевченка[7]. Щоб сховатися від сторонніх очей, працювали переважно вночі.

Інші отці займалися виданням книжечок, що було дещо складнішою процедурою. Вони переважно перефотографовували тексти з книжок, які зберігали, а відтак тиражували їх як фотографії, потім зшивали та робили книжкові блоки.

Окрім перефотографовування, тексти друкували на друкарських машинках. Адже копіювальної техніки тоді не було. Такі книжки виготовляли богопосвячені особи о. Матей Гаврилів, о. Володимир Пальчинський, о. Віктор Батіг та інші. Ще однією ділянкою забезпечення богослужбовою літературою була реставрація старих книг. Найбільше цьому посвятилися василіяни о. Софрон Попадюк, о. Назарій Лех, о. Антоній Масюк.

Деякі «поліграфічні» знаряддя, якими отці користувалися в часи підпілля, збереглися й досі. Свій фотопарат «Зеніт» о. Володимир Пальчинський береже як цінну реліквію, як згадку про ту дійсність, що вимагала від нього і його співбратів по самвидаву мужності й посвяти.

В архівах василіянських монастирів зберігається багато рукописів з часів підпілля, які чекають на опрацювання та видання. Серед них на особливу увагу заслуговує праця о. Маркіяна Когута, який був високоосвіченим священиком, талановитим поетом, журналістом, залишив у спадок чимало творів: поем, віршів, п'єс, пісень, перекладів з інших мов. Більшість творів писав під псевдонімом Данило Паломник.

Щоб витворити слово, виплекати, уміститити на сторінках книги під ошатною палітуркою, та й взагалі, щоб отримати високу культуру книгодрукування, особливо, коли йдеться про духовну спадщину чи набуток богословів, треба мати, крім великої любові до професії, натхнення і знання. Видання релігійної літератури в умовах тоталітарного режиму лишень потвердило вірність Отців Василіян високій місії духовного просвітництва. Навіть загроза переслідувань не змогла зупинити їх на шляху служіння вірним в епоху безбожного режиму. ■

5 Там само.
6 Там само.
7 Інтерв'ю з о. С. Попадюком, ЧСВВ, 5 04.2014 р.

5 ОСНОВНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ПОТРЕБ ЖІНКИ

К. МОРОЗОВ, С. ЯРОШЕНКО

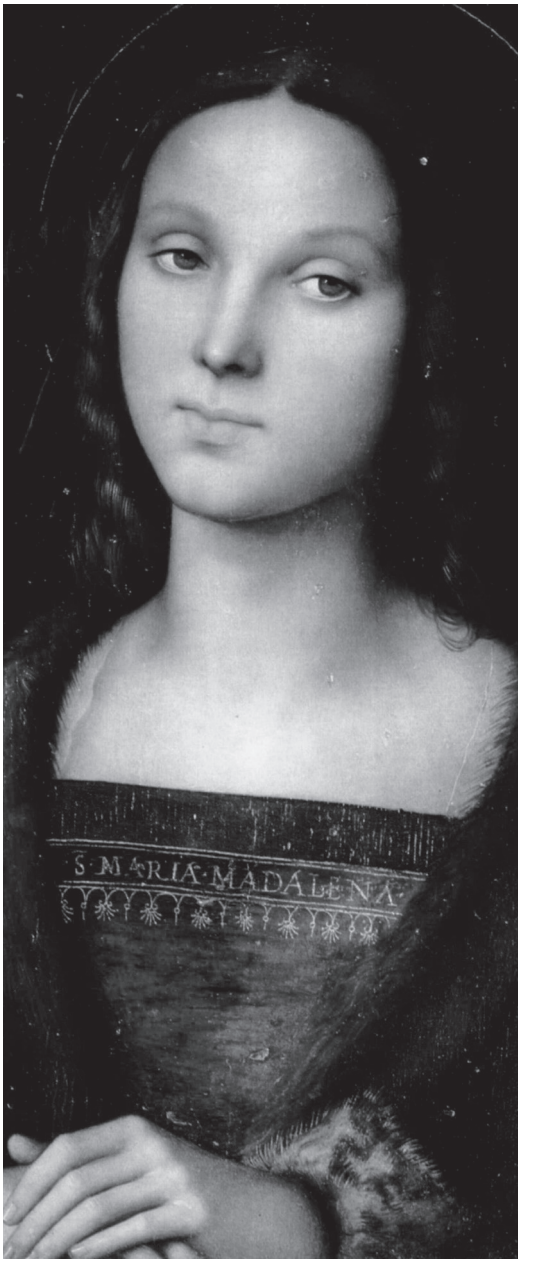

1. Вона – ГАРНА

Жінка завжди потребує чути, що вона гарна. ВОНА народжується вже з тим, що є представницею прекрасної половини людства, і просто вимагає того, щоб їй про це говорили.

Нормальне явище, коли ще зовсім маленька дівчинка чепуриться перед дзеркалом. Вона має притаманну потребу подобатись і чути про те, що вона гарна, вродлива, симпатична. Ви подивіться, які тортури терплять жінки, щоб мати привабливий вигляд: недоспані ночі через бігуді, години складних косметичних процедур, постійна боротьба із зайвими калоріями. І все з однією лише метою: подобатись!

Спробуйте сказати жінці, що вона нерозумна і неосвічена, але дуже гарна. Без усякого сумніву, два перших епітети на свою адресу вона навіть не розчує, натомість «гарна» відгукнеться в ній гучним відлунням. Або скажіть жінці, що з новою зачіскою у неї кумедний вигляд. Цього буде достатньо, щоб зіпсувати їй день, а на наступний у своєму розкладі зазначити обов'язковий візит до перукаря.

Слова «гарна» і «вродлива» насправді магічні. Знайома вчителька розповідає, як одного разу вихованці довели її до істерики. Вона мало не годину волала на весь клас. І хто-зна, чим би закінчився цей виховний захід, коли б один учень з наївною простотою не сказав: «Така вродлива жінка і так гнівається». Цих кількох слів було достатньо, аби потік негативних емоцій враз стих. Вчителька навіть знітилася. І надалі вже не давала волі власному гніву, бо зробила висновок: вродливим це зовсім не личить.

Жінка як у двадцять, так і в шістдесят бажає чути про те, що вона гарна. От, наприклад, скажіть дружині, а може, й бабусі, що вона

сьогодні особливо приваблива. Здебільшого вона одразу махне рукою, кинувши: «Ага, розказуй. Он які зморшки під очима!» Але вже через хвильку ви побачите, як вона, ніби ненароком, зиркне у дзеркало, а ще через мить запропонує вам чаю зі смачним печивом.

Таким чином, чоловік, якщо бажає тепла і затишку для свого гніздечка, повинен взяти за правило щодня дарувати жінці комплімент, і то не один. Для нього це буде як тест на уважність і спостережливість, коли треба помічати дрібні деталі, які для жінки дуже важливі. Чудовий результат не примусить себе довго чекати: у такий спосіб не одна мегера перекинеться на ніжну дівчину, кохану дружину і навіть люблячу тещу.

Слушно зробити зауваження і жінкам, яким слід пам'ятати, що не лише у період романтичних зустрічей варто слідкувати за власною зовнішністю, аби приємно вражати свого обранця. У подальшому сімейному житті він теж радий буде бачити охайну, милу дружину, а не жіночку в брудному халаті з волоссям, що стирчить у різні боки. Погодьтеся, людина у чистому, хоча й не в новому одязі та з акуратною зачіскою може з повним правом претендувати на щирі, лагідні слова, підкріплені теплими обіймами, які, безсумнівно, свідчать про ніжні почуття. Та це вже наступна, вкрай необхідна психологічна потреба жінки.

2. Вона – КОХАНА

Жінці треба часто говорити про те, що вона кохана і потрібна. Коли ВОНА знає, що її кохають і без неї не в змозі зробити багатьох речей, то відчуває свою важливість, місце та значення, що додає їй впевненості у собі. Нескладно відрізнити дівчину чи жінку, яка має собі пару, від тієї, у якої її нема. Перша набагато впевненіше крокує по вулиці і дозволяє собі навіть з деякою зверхністю реагувати на увагу інших чоловіків. І цим ніби показує: «Знаю, що гарна і неповторна, мені про це говорили». А самотня жінка (такою вона може почуватися через брак турботи, навіть маючи чоловіка) дуже чутлива до всякого роду проявів уваги, бо спрагла їх. У такій ситуації чоловік може легко втратити дружину, а в цьому буде велика частка саме його вини. Бо освідчення, зроблене ще під час пропозиції руки і серця, необхідно постійно повторювати і підтверджувати. Це ж бо не просто жіноча забаганка, це – її психологічна потреба.

Почуваючи себе коханою, жінка відчуває свою потрібність. Їй дуже приємно усвідомлювати, що вона в чиємусь житті займає незамінне місце. Якось молода жінка завітала в гості до матері. Не минуло й години, як слідом з'явився її благовірний разом з обома дітьми. Першим його питанням було: «Навіщо ти нас так надовго залишила?» Його поява не дала змоги дружині порозмовляти, і та трохи роздратувалася. Втім, лише для вигляду, бо хутенько зібралася і, як мама-квочка, повела своє сімейство додому. Тепер вона із задоволенням і гордістю згадує про цей випадок, мовляв, ось яка вона незамінна і дуже потрібна персона. І це все лише тому, що була вдоволена одна з основних її психологічних потреб.

У цьому пункті важливо також підкреслити обійми, на які так часто скупі чоловіки, вбачаючи у цьому якусь слабкість. А все зовсім навпаки. У пригортанні до себе коханої проглядається саме сила і опікунство чоловіка стосовно жінки, яка у ту хвилину відчуває себе маленькою дівчинкою, охопленою теплою хвилею ніжності. Психологи дослідили, що для гарного клімату в сім'ї жінку треба пригортати щонайменше 12 разів на день.

Отож, сімейне вогнище для тривалості і надійності потребує укріплення міцним камінням, а ним якраз і є лагідне слово чоловіка «кохаю» та ніжні обійми його сильних рук. Так ви отримуєте гарний захист від будь-якого зустрічного вітру, що готовий рознести жар вашого багаття. ■

Далі буде…

Джерело: shansnazustrich.net

ДІТИ КРАДУТЬ ГРОШІ. ЩО РОБИТИ?

Коли батьки викривають свою дитину в крадіжці, їм важко зберегти спокій. Вони проявляють надмірну заклопотаність цією проблемою і часто пов'язують злодійство дітей зі своїми особистими недоліками і упущеннями. Або навпаки сприймають це як свідчення аморальної поведінки. Вони вважають, що така дитина ганьбить сім'ю і уявляють її майбутнє виключно кримінальним. Хоча насправді в більшості випадків все не так страшно. В таких ситуаціях батькам потрібно спокійно подумати про мету, якої могла прагнути дитина.

Умовно можна виділити три причини дитячого злодійства:

1. Сильне бажання володіти річчю, що сподобалася, всупереч голосу совісті.

Такі крадіжки найчастіше не мають наслідків і звичайно не повторюються. Вони мають деякі особливості.

По-перше, вік дитини – це може бути як дошкільня, так і підліток.

По-друге, дитина розуміє, що робить не дуже хороший вчинок, але не може встояти перед спокусою.

По-третє, дитина усвідомлює, що завдає шкоди іншому, але знаходить різні виправдання своєму вчинку.

2. Серйозна психологічна незадоволеність дитини.

Найчастіше такі крадіжки скоюють підлітки або молодші школярі, хоча витоки такої поведінки можуть перебувати в ранньому дитинстві. Як правило, дитина в дитинстві вже здійснювала крадіжку, але на це або не звернули уваги, або вирішили проблему по-сімейному. А коли в підлітковому віці злодійство починає виходити за межі родини, ситуація виходить з-під контролю, тоді батьки звертаються за психологічною допомогою. І з'ясовується, що крадіжка – це реакція дитини на болючі обставини життя. Це може бути як безпосередньо сама психологічна травма (наприклад, розлучення батьків), так і емоційна холодність між членами сім'ї. Діти в таких сім'ях не відчувають, що їх люблять, чекають емоційного визнання та підтримки від близьких.

3. Недолік розвитку моральних уявлень волі, спроба самоствердження, що теж є свідченням неблагополуччя дитини.

Вкравши гроші, дитина намагається завоювати прихильність будь-кого, купуючи різні частування або красиві речі. Таким чином, діти хочуть звернути на себе увагу батьків, друзів, однокласників, а причиною так само є батьківська холодність.

Перераховані причини є факторами ризику для появи дитячого злодійства і, щоб цього уникнути, батькам важливо відразу звертати увагу на дрібні пропажі, знати, де і яка сума грошей знаходиться. Важливо, щоб дитина знала, що гроші заробляють працею. І, звичайно ж, слід пам'ятати, що любов і розуміння просто необхідні вашій дитині і навіть якщо ви сильно зайняті, виділіть час на спілкування з власною дитиною. ■

Джерело: газ. "Домашня Церква"

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СВЯТОГО ЙОСАФАТА (ВАСИЛІЯНИ)

З нагоди проголошення 2015 року Роком богопосвячених осіб подаємо цикл публікацій про чини і згромадження УГКЦ, які на цей час діють в Україні та за її межами

Основоположником чину василіян (ЧСВВ) вважається св. Василій Великий (IVст.). Його аскетичні правила стали зразком для Теодозія Печерського, одного із перших монахів на українських теренах. Він заклав багато монастирів в Україні. На початку XVII ст. митрополит Йосиф Рутський об'єднує окремі монастирі. До того ж він укладає для ченців правила, які і до тепер залишаються основою життя ЧСВВ. Ця реформа спричинилася до небувалого зросту ЧСВВ. У період з кінця XVIII до поч. XIX ст. ЧСВВ зазнав великих втрат через його цілковиту ліквідацію на теренах, що в результаті поділу Польщі перейшли до Російською імперії, і через утиск монастирів на теренах Австрійської імперії.

З 1882 р. за наказом Папи Лева XIII Отці Єзуїти провели реформу ЧСВВ (Добромильська реформа). Вихована цією реформою ченці стали місіонерами у Бразилії, Канаді, США та Аргентині. До 1949 р. комуністична влада ліквідувала всі європейські василіянські провінції (крім Польщі та Югославії). 350 ченців вивезли до Сибіру. Незважаючи на великі втрати, ЧСВВ активно діяв у період підпілля УГКЦ. З'явилося багато нових покликань. Також чин продовжував розвиватися у Канаді, США, Бразилії та Аргентині, у яких нині нараховується 34 монастирі й понад 200 ченців. Після падіння комуністичного режиму відновлено провінції ЧСВВ в Україні, Румунії, Угорщині, Словаччині. На сьогодні в цих країнах діють 46 монастирів і резиденцій.

Місія ЧСВВ: душпастирська праця – в Україні Чин обслуговує біля 30 парафій, 9 місійних станиць на Східній Україні; видавнича діяльність – видавництво "Місіонер" у Львові з друкарнею у Жовкві, видання "Записки Чину Святого Василія Великого" у Римі; просвітницька діяльність – майже в кожній провінції є дім для виховання молодих ченців, дім філософських студій, мала семінарія, василіяни є ректорами Папської колегії св. Йосафата в Римі, ведуть просвітницьку радіопрограму з Ватикану. ■

Джерело: monashestvo.ugcc.org.ua

НА СЬОГОДНІ ЧСВВ НАЛІЧУЄ:

Кількість	В Україні	У світі загалом
Ченців	290	529
Монастирів	27	82

Джерело: КРЕДО

УГКЦ надіслала військовим понад 30 млн. грн. для військових

За час проведення АТО УГКЦ надіслала військовим допомоги на суму понад 30 млн. грн.

15 січня Блаженніший Святослав поблагословив у Києві поруч з Патріаршим собором волонтерів та капеланів, які повезли необхідні речі для військовослужбоців у зону АТО. Серед них теплі речі (форма), «берці», продукти тощо.

Речі закупив департамент Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур з допомогою волонтерів Києва та окремих жертводавців.

Про це на своїй сторінці у Фейсбуці повідомив о. Степан Сус, керівник Центру військового капеланства, настоятель Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла у Львові.

«Ми і надалі є поруч наших воїнів кожен у свій спосіб! Нехай береже нас Господь! Щиро дякуємо усім за велику довіру!», – йдеться у повідомленні о. Степана. ■

Джерело: КРЕДО

Блаженніший Святослав Шевчук закликав світ підтримати Україну в боротьбі проти тероризму

«В імені Божому рішуче засуджую терористичний акт біля міста Волновахи, внаслідок якого було вбито 12 мирних жителів, у тому числі жінок і дітей. Поранено 16 людей», – сказав 14 січня Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час Архиєрейської Літургії в храмі святого Василія Великого в Києві.

Блаженніший Святослав звернувся до всієї світової громадськості, до державних, політичних і релігійних лідерів об'єднатися з Україною в боротьбі проти тероризму. «Подібно як минулого тижня весь світ об'єднався з французьким народом, засуджуючи вбивства в Парижі. Сьогодні ми кличемо про таку саму солідарність з болем, з горем українського народу», – зазначив Предстоятель.

«Прошу всіх людей доброї волі зробити все для того, щоб зупинити вбивчу руку, яка сьогодні проливає кров в Україні», – закликав Глава УГКЦ. ■

Джерело: РІСУ

Патріарх Кирил розповів, як він відстоював мелодію гімну СРСР для Росії

Предстоятель РПЦ Патріарх Кирил у Різдвяному інтерв'ю Дмитровію Кисельову на телеканалі «Росія-1» повідомив про те, що саме він запропонував зберегти для гімну Російської Федерації мелодію гімну СРСР.

Предстоятель РПЦ так охарактеризував радянський період в Росії: «А радянський період? Так, звичайно, і табори, і колективізація, що супроводжувалася кров'ю, і індустріалізація за допомогою ГУЛАГу, а хіба не було ентузіазму, хіба не було солідарності? А хіба не було освоєння цілини? А хіба не було комсомольських молодіжних загонів? А хіба не було багато чого іншого, про що сьогодні зітхають люди, скажімо, старшого і середньо-старшого віку? Солідарність».

22 грудня 2014 Патріарх Кирил нагородив орденом Сергія Радонезького II ступеня Дмитра Кисельова, якому через два тижні дав своє Різдвяне інтерв'ю 2015 року.

Нагадаємо, минулого року генерал КДБ Олег Калугін розповів про співпрацю ієрархів і Патріархів РПЦ з органами держбезпеки СРСР, назвавши Алексія II «колишнім приятелем», а Кирила «старим другом гебешним». ■

Джерело: РІСУ

Із зони АТО в Дніпропетровськ доставили пораненого священика

У дніпропетровську обласну клінічну лікарню ім. Мечникова доставили трьох поранених військових, в їх числі фронтового священика.

Про це на своїй сторінці в Facebook повідомив головний лікар лікарні Сергій Риженко, передають «Дніпропетровськ. Коментарі».

У всіх – мінно-вибухові поранення, осколки в голові, у паховій ділянці. У священика розірвана ступня. Військовослужбовців уже прооперували. Новий рік за старим стилем вони зустріли у лікарняній палаті, але, як зазначив Сергій Риженко, з новими друзями. ■

Джерело: КРЕДО

Фізична бездіяльність шкодить і повним, і худим

Відсутність фізичних вправ може бути вдвічі більш небезпечною, ніж ожиріння.

Дослідники з Кембриджського університету стверджують, що близько 676 тис. смертельних випадків щороку були пов'язані з фізичною бездіяльністю. Зазначимо, що від ожиріння було зафіксовано 337 тис. летальних випадків.

Вчені дійшли висновку, що навіть 20 хвилин ходьби на день мають суттєві переваги. За словами експертів, вправи є корисними для людей із будь-якою вагою.

Незважаючи на те, що ожиріння і бездіяльність часто йдуть поруч, худі люди більше ризикують мати проблеми із здоров'ям, якщо вони неактивні.

Аби трансформувати своє здоров'я найкраще займатися швидкою ходьбою. «Я вважаю, що люди повинні переглянути свій 24-годинний робочий день. 20 хвилин фізичних вправ, еквівалентних швидкій ходьбі, мають бути у житті кожної людини», – каже дослідник. ■

Джерело: КРЕДО

Небезнадійна історія про безнадійного хворого

Мартін Пісторіус народився у ПАР. У 12 річному віці захворів на щось, що стало величезним викликом для лікарів і близьких. Хлопчик поступово втрачав здатність рухатися й говорити, а йому нічим не могли допомогти. З часом він перестав підтримувати зоровий контакт, не мав апетиту. За 18 місяців повністю втратив голос і міг рухатися тільки у спеціальному інвалідному кріслі.

Його батьки почули від медиків, що їхній син уже «овоч», його життя це просто вегетативне існування, і найкраще, що вони можуть зробити, це забрати його додому й дати йому спокійно померти.

Мартін згадує день, коли його мама у мить пригнічення поглянула на нього і, не знаючи, що син її чує, сказала гірко: «Сподіваюся, ти помреш». Поступово Мартін почав повертатися до здоров'я. Він навчився спілкуватися з оточенням із допомогою спеціальної комп'ютерної програми. У 2008 р. він по скайпу познайомився зі своєю майбутньою дружиною. 2010 року заснував свою фірму. Зараз йому вже майже 40 років, і він мешкає у Харлоу, в Англії. ■

ДИЯКОНСЬКІ ТА ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ НА ЯСНІЙ ГОРІ В ГОШЕВІ

У четвер, 25 грудня 2014 р. Б., у василіянському монастирі на Ясній Горі в Гошеві, відбулися дияконські свячення братів-василіян Петра Венгрина і Партенія Підчехи та ієрейські свячення василіян-дияконів Юстина Бориса та Михайла Лехновського.

Очолив Архиєрейську Святу Літургію та здійснив рукоположення Високопреосвященніший Владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архиєпархії. З ним співслужили Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, та понад 40 священиків.

Новоієрей Юстин виконуватиме своє душпастирське служіння у Львівському монастирі св. Онуфрія. А о. Михайло призначений на служіння до нашого монастиря у с. Званівка (Артемівський р-н, Донецька обл.).

Нововисвячені диякони закінчуватимуть свої студії в Брюховичах.

Нехай же всемилостивий Господь благословить наших дияконів та священиків у їхньому дияконському та священичому служінні. ■

Джерело: http://osbm.lviv.ua

ВІЙНА НА ДОНБАСІ: власними очима

(Інтерв'ю з о. Полікарпом Марцелюком, ЧСВВ, капеланом в АТО)

– Впр. отче Полікарпе, розкажіть коротко про себе: скільки часу Ви вже у ЧСВВ, відколи священик, де Ви навчались, яке Ваше служіння на цей час?

– Дякую за можливість дати свідчення про дар покликання і служіння в Чині на сторінках «Місіонаря». У монастирі я перебуваю з 1999 р. Навчався у Львівській духовній семінарії Святого Духа і Папському університеті Грегоріянумі в Римі.

Зараз викладаю історію Церкви у нашій семінарії в Брюховичах і очолюю Місію Постуляції блаженних УГКЦ, де збираємо свідчення про чеснотливе життя сучасних праведників та ісповідників віри УГКЦ.

– Скажіть, як зародилося Ваше покликання до Чину Отців Василіян.

– Походжу я з Жовкви, міста, яке впродовж століть було в душпастирській опіці Василіян. У підпіллі охрестив мене василіянин о. Полікарп Панчишин. Покликання як дар Божий – це ласка, але вплив мали злагода і молитва у родині, а також приклад жертовного служіння ближньому сестри служебниці Володимири Панчишин, яка навчала катехизму. Все це вплинуло на вибір монашого стану.

– Чим, на Вашу думку, має вирізнятися католицький священик, на що йому треба бути завжди готовим?

– Священик постійно перебуває учнем у школі Христа, у молитві і жертовному служінні ближньому, є свідком віри Христової у світі і готовий прийти на допомогу тому, хто потребує.

– Як священик, з огляду на свій сан, має ставитися до всього того, що відбувається в державі, політиці, яку позицію він має займати?

– Церква виховує вірних до гідності дітей Божих, а вірні діти піклуються про батьків і землю, яка їх вигодувала. Митрополит Андрей повчав, що Церква «вщіплює вже в душу дитини ті християнські чесноти, які роблять із неї доброго патріота і мудрого громадянина».

– Наша розмова з Вами буде стосуватися, як не сумно це звучить, війни на Сході України, яка триває зараз. Ви були деякий час у зоні АТО як капелан. Скажіть, що наштовхнуло чи змусило Вас вирушити в зону бойових дій?

– Воплочення Божого Сина вістували пастушкам і волхвам ангели піснею: «Слава во вишніх Богу, на землі мир людям доброї волі». Сьогодні на Сході серед полів і степів, як колись пастухи, так і тепер є люди доброї волі, наші воїни на блокпостах, у бліндажах і з технікою у капонірах стережуть мир в нашому домі. Гадаю, що вони, як ніхто інший, заслуговують почути слова Євангелії, стихир Різдва і коляди.

– Де Ви саме перебували під час капеланства в зоні АТО і скільки часу?

– Традиційно Різдво святкуємо у колі родини. У час, коли на порозі нашого дому війна, я на два тижні вирушив у Маріуполь, місто на березі Азова, яке є одночасно металургійним центром і морським портом Донеччини. Тут вздовж ріки Кальміус я зустрів чоловіків з усієї України, які залишили сім'ї, щоб оберегти спокій наших родин.

– У чому полягала Ваша основна місія як капелана українських бійців?

– Війна – це вияв безумства та агресії. Щоб зупинити агресію, до військових лав стали мужчини, які ризикують життям і переносять великі психологічні навантаження. Спільна молитва, Святі Тайни Євхаристії і Покаяння і коляда як ніщо інше їх об'єднує, вселяє мир і спокій.

– Як солдати сприймали Вас, священика?

– Звичайно зустрічають трохи бентежно, багато з них вперше бачать «батюшку» зблизька, були і такі, що вважали себе атеїстами, але згодом ці почування минають і зав'язується розмова про їх сім'ї, діляться наболілим і спільно стають на молитву.

– Чим найбільше невдоволені наші захисники, чого прагнуть, сподіваються, чим радіють?

– Звичайно вони стримані і небагатослівні, хоч втомлені, але вірять, що їм вистачить сил дати опір агресії. На Різдво один з блокпостів встановив «різдвяний вертеп». Хлопці з Запоріжжя, які побували у полоні, стоять і будуть стояти, адже не хочуть, щоб те, що вони пережили, трапилось ще з кимось.

– Що найскладніше було у Вашій місії як того, хто слухає, і того, хто промовляє?

– Брак часу і чисельність військових. Часто-густо потрібно було обійти усіх хлопців, а спілкування затягувалося.

– Як воно – бути капеланом на лінії вогню?

– Капелан – це душпастир воїнів, і важливо їх підтримати, я завжди наголошую, що вони є оборонцями миру, і мир починається з їх серця. Тоді є Божа благодать, тоді живими і дієвими є слова молитви «З нами Бог, розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог». Вояки проявляють неабияку гостинність і кулінарний хист, в складних умовах організували… баню.

– Яка роль віри й молитви в окопах?

– Я скажу, що віра скріплюється у молитві в окопах, адже тут у дії бачиш приклад любові ближнього – немає більшої любові, як життя віддати за друзів.

– Яке звернення Ви хотіли зробити до католицьких священиків?

– Духовне відродження України розпочалось на Майдані і продовжується на Сході, і там багато слів стають непотрібними, але важлива присутність священика поряд з оборонцем краю. Дякую усім священикам, які посвячують свій час, зусилля і життя щоб бути поряд з воїнами.

– А що хотіли б сказати до рідних, близьких тих хлопців, які мужньо стоять в обороні своєї Батьківщини?

– Вдячність і пошана усім батькам, хто виховав і віддав на оборону України своїх дітей.

– Скажіть наостанок слово до читачів нашого «Місіонаря», які щоденно моляться і переживають за долю свого народу.

– Дорогі у Христі, єднаймося у молитві за мир і оборонців миру в Україні! ■

Інтерв'ю провів
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО У ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ В КИЄВІ

14 січня у храмі св. Василія Великого в Києві Блаженніший Святослав очолив Архиєрейську Літургію з нагоди храмового свята. До василіянського київського монастиря з'їхалися ченці з усієї України та з-за кордону. На Літургії співслужили також Архиєпископ Томас Е. Галліксон, Папський нунцій в Україні, а також Владика Богдан Дзюрах, адміністратор Патріаршої Курії УГКЦ та секретар Синоду Єпископів.

Підсумовуючи минулий рік, Глава УГКЦ подякував ченцям ЧСВВ за підтримку поранених на Майдані: «Свого часу у храмі св. Василія Великого була відкрита одна з найкращих підпільних лікарень, де рятували життя багатьом пораненим». Будучи прикро враженим останніми трагічними подіями на сході України, Блаженніший Святослав рішуче засудив у своїй промові усіх причетних до теракту біля Волновахи, в результаті якого загинуло 14 мирних жителів.

Усіх присутніх по завершенні Літургії вітав Папський нунцій Архиєпископ Томас Едвард Галліксон, який передав Папське благословення усім присутнім.

Ігумен о. Роман Шуп'яний особисто подякував Блаженнішому Святославу, Нунцію, а також Владиці Богдану за присутність на святі. «Ми вітаємо в нашому храмі Архиєпископа Томаса Едварда, котрий вже з початку свого служіння в Києві відвідує нашу парафію, а отже є нашим парафіянином. Таким чином, сам Папа стає приналежним до парафії св. Василія Великого», – пожартував о. Роман.

На завершення Архиєрейської Літургії Блаженніший Святослав Шевчук уділив усім присутнім Боже благословення, бажаючи многих і благих літ. Літургію увінчав духовний гімн «Боже великий, єдиний…» ■

Джерело: osbm-kyiv.com.ua

БОЙОВА РЕЛІКВІЯ – У МОНАСТИРІ

Учасники автомайдану м. Червонограда Ярослав Шнайдер, Ігор Грабінський, Данило Уніч та бійці – учасники АТО Олег Веселов і Петро Стех (80-та аеромобільна бригада), які перебували в короткотерміновій відпустці перед новим відправленням на Схід України, подарували Кристинопільському монастирю Отців Василіян Український Прапор (зумисне пишемо обидва слова з великої літери) – справжню бойову реліквію. Він побував у «гарячих точках» Донбасу, в окопах з нашими солдатами, на «бетеері», як кажуть, нанюхався пороху і бачив пролиту кров; він завжди скріплював дух захисників Вітчизни.

Бойове знамено, на якому ще й написані теплі автографи-подяки українських воїнів, адресовані Отцям Василіянам, з трепетом прийняв настоятель монастиря отець-ігумен Ігнатій Москалюк.

Єдине, про що просили бійці: «Моліться за нас!»

Тарас ЛЕХМАН, м. Червоноград

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-РІЧЧЯ ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ В ЖОВКВІ

В неділю, 28 грудня, в Жовкві відбулося відзначення 25-річчя виходу Української Греко-Католицької церкви з підпілля.

Урочисте відзначення в районному Народному домі відкрив о. Віталій Дудкевич, синкел у справах монашества Львівської архиєпархії УГКЦ.

«Наша церква завжди була з мирянами. А в цьому ювілейному 2014 році наші священики увесь час були поруч з вірними на Майдані Гідності, сьогодні багато є капеланами на Сході України, де йде війна», – сказав о. Віталій. Він зазначив, що 25 років тому Львів був епіцентром легалізації найбільш переслідуваної церкви XX ст. Після багатотисячної молитовної ходи у Львові до собору Святого Юра 17 вересня 1989 року з вимогою легалізації УГКЦ, а також після зустрічі Папи Івана Павла II з главою СРСР Михайлом Горбачовим у грудні того ж року УГКЦ легалізували. А вірні церкви, спочатку дехто з острахом, згодом із гордістю, розпочали процес відновлення УГКЦ. Попри важкий, але важливий для кожного греко-католика час письменники та сценаристи взялися відтворювати історичну справедливість через слово та кіно.

До слова запрошено гостя зі Львова, видавця Ярослава Сватка, який презентував книгу «Церква в умовах тоталітарного режиму». Письменник також розповів про свої багаторічні дослідження життя Церкви, її нелегке відтворення та особливу увагу звернув на історичних церковних постатей, таких як Митрополит Андрей Шептицький, Митрополит Йосип Сліпий, о. Будзинський, які жили заради Бога і Божим словом будували Україну.

Із привітальним словом вийшла на сцену Ганна Мороз. Ця львів'янка стала однією із перших, хто відновлював УГКЦ на теренах Львівщини. Вона розповіла, як 25 років тому разом

із 25-річними юнаками приїхала до Жовкви, щоб повернути монастир Отців Василіян законним власникам, перебравши інституцію від російської православної церкви. Для того, щоб храм залишився неушкодженим і швидше перейшов до своїх власників, яких радянська влада у 1946 році за греко-католицизм посадила в тюрми та відправила на заслання, пані Ганна придумала оригінальну хитрість. Вона влаштувала мітинг на площі в Жовкві начебто для повалення пам'ятника Леніна, що зрештою і відбулося. Проте одночасно для відволікання уваги випровадила юнаків у приміщення монастирської церкви оо. Василіян. Коли вдарив дзвін, стало відомо, що можна розпочинати вхід до церкви. Прихильники російської церкви не збиралися просто так віддавати чужу власність, проте Михайло Горинь та інші чиновники, які приїхали на урегулювання релігійного конфлікту, все ж підписали документ про передачу церковного майна і храму УГКЦ. Це сталося 25 років тому завдяки священику-підпільнику о. Антонієві Масюку та найактивнішим парафіянам, що спромоглися повернути монастир у Жовкві василіянам.

Відтак перед жовківчанами виступив Львівський театр «Мета» із виставою «Ми поверну-

лися», присвяченою 25-літтю виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля.

У сценарії використані фрагменти протоколів допитів отців Ігнатія та Артемія Цегельських, Євстахія Смаля, Івана Гринчишина, Івана Кубая, Романа Лиска. «Ми повернулися» – символічно-фантасмагоричне прочитання життєписів репресованих священиків та їхніх родин.

За словами режисери Соломії Лялевич, у новій версії вистави «Ми повернулися», прем'єра якої у музейних стінах відбулася рівно 5 років тому, окрім поезії Віри Вовк та Станіслава Тельнюка, звучали також матеріали отця-капелана Андрія Зелінського із зони АТО «Репортаж із зони автономності».

У виставі були задіяні актори: Зоряна Грегорійчук, Ірина Кулик, Леся Миськів, Наталія Манько, Соломія Лялевич, Василь Ілечко, Василь Кулик та Ігор Лоїк. Музичне оформлення Наталії Манько, костюми – Галини Соломійчук, декорації – Василя Ілечка, технічне забезпечення – Йосипа Гуменюка.

Цього дня на жовківській сцені глядачі відчули глибину духовності українського народу в усі періоди національно-визвольної боротьби, де поруч з вірними завжди були священики УГКЦ.

25 років – це небагато, для вічності – лише мить, а для Церкви – це нове покоління священиків. Тому сьогодні на Майдані Гідності і на війні, що ось уже кілька місяців точиться на Донбасі, поряд із захисниками стоять священики, вони сповідають, причащають і подають добре й тепле слово у важку хвилину. Саме в АТО народжується нова сакральна естетика, те, що називають Батьківщиною. Про це наголошували актори. З усієї зброї у священиків є лише животворний Хрест, адже УГКЦ не може бути учасником політичних чи військових процесів, але вона повинна бути з народом.

На завершення о. Веніамин Чернега, ЧСВВ, ігумен Жовківського монастиря, подякував усім присутнім за вірність УГКЦ, акторам – за професіоналізм та актуальне відтворення основних подій підпілля та активного зростання Церкви після виходу, а також зазначив, що і в сьогоднішніх умовах священики є поруч з народом, тому що ворог, як і колись, прийшов до української хати, виламав двері і хоче стати господарем у нашій оселі, а ще хоче знищити УГКЦ. Тому «сьогоднішнє відзначення є не тільки пригадуванням історії Церкви, а й настановою для молоді щодо її відновлення і збереження, щоб УГКЦ могла й надалі відроджувати молоду українську державу і була застереженням, щоб все це більше не повторилося, бо ми насамперед народ – єдиний і вірний Христовій Церкві». ■

Галина ФЕСЮК-БУРИЛО

ВІД АВТОРА

Відзначення 25-ої річниці у Жовкві є важливим для усіх городян. Релігійна ситуація в Україні є справді неоднозначною. Різні релігійні течії ставлять під сумнів християнські цінності. У цілісній християнській країні такого не повинно бути. Людина, яка вірить у силу Божої благодаті, не може дивитися одночасно в різні боки. Важливо нас усіх об'єднати, щоб ми мали можливість і надалі сповідувати християнські цінності у важкий сьогоднішній час. А Українська Греко-Католицька Церква завжди прагнула вселити у серця своїх вірних любов до рідної землі, до своєї Церкви, до родини, тому так важливо зрозуміти її цілі і те, за що московські поплічники, сталінський режим виморювали священиків та вірних УГКЦ.

УГКЦ перемогла. А інакше й не могло бути, тому що вона вимолювала свою перемогу, вона боролася за неї у тюрмах і на засланнях, у підпіллі й на каторзі. Відомо ж, хто відмовлявся і нині відмовляється служити московським попам, наражається на ніж імперії зла, що йде навалою з Москви. Проте пам'ятаймо, що УГКЦ – єдина, яка протистоїть системі і виступає на захист свободи і прав людини, Незалежності і Соборності України. І вона вартує найвищої нагороди перед Богом та Гідності перед народом.

Реколекції для дівчат: ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯТОСТІ

Оленка СТАСИК, м. Дрогобич

З 30 грудня до 1 січня 2015 року у мальовничому зимовому с. Береги в монастирі Сестер Василіянок відбулися реколекції для дівчат на тему «Покликання до святості», які провадив о. Анастасій Панькевич ЧСВВ. У реколекціях взяли участь 30 дівчат з різних куточків України.

Це був чудовий час для зустрічі з Ісусом у колі спільноти, кожного дня відбувалися Служба Божа, цікаві розмови, спільна молитва та науки отця, на яких він закликав нас до святості.

В часі цих реколекцій ми почули про життя різних святих. Особисто мені найбільше припало до душі життя блаженного Омеляна Ковча. Омелян Ковч народився 20 серпня 1884 р. у с. Космач на Косівщині. У 1911 р. був висвячений на священика. Своє служіння розпочав у Підволочиську Тернопільської обл. У 1912 р. поїхав до Боснії, де займався душпастирською опікою емігрантів з Галичини. У 1916 році повертається в Україну, а в 1919-му стає капеланом УГА, за що пізніше потрапить у польський концтабір. О. Ковч довів свою християнську позицію, засудивши своїх парафіян за прикрий випадок – грабунок польських родин: «Невже ж впродовж 20 років я вас так виховував?! – виголошував у проповіді о. Ковч. – Ви задивились на тих босяків, що тепер прийшли до нас. Мені соромно за вас перед Господом Богом. Коли у вас є хоч трішки патріотизму й совісті, то я прошу ще сьогодні повернути все тим людям, від яких ви забрали».

Звернувся з листом до Гітлера, в якому засуджував масові вбивства євреїв і вимагав дозволу відвідувати євреїв у гетто. За ці дії навесні 1943 р. о. Ковч був заарештований гестапо за надання допомоги євреям і ув'язнений у концтаборі Майданек, де таємно продовжував свою священичу діяльність. 25 березня 1944 р. Омелян Ковч був спалений у крематорії концтабору смерті Майданек (нині на терені міста Любліна, Польща).

«Кожен крок до святості вчинить нас кращими, вільними від егоїзму та замкненості у собі самих, відкритими на ближніх і на їхні потреби. І на цій дорозі ми не самотні, ми йдемо нею разом в єдиному тілі, яким є Церква, яку полюбив та освятив Господь» (Папа Франциск).

Від імені всіх учасників реколекцій хочу щиро подякувати с. Францисці і с. Онисимі за гарну програму, яку вони для нас організували; с. Венедикті за чудове свідчення про своє покликання; о. Анастасію за гарні, короткі і змістовні науки; сестрам-кандидаткам за гарні сценки і за щиру усмішку, яку нам дарували протягом всіх реколекцій; всім сестрам, які нам допомагали коли було важко, і завжди підтримували нас. А найбільше дякуємо Богові за можливість бути на цих реколекціях. ■

Сестри Василіянки запрошують дівчат віком 17-35 років, які бажають взяти участь у наступних реколекціях, що відбудуться 27-29 березня 2015 р. Б.
Детальніша інформація та реєстрація за телефоном 0965145029 (с. Онисима, ЧСВВ).

СЕСТРА СЕВЕРИНА ПАРИЛЛЄ, ЧСВВ
«Я знала ваші радощі й терпіння»

У Рік богопосвяченого життя пригадуємо ченців і черниць, які зберегли і передали нам живу віру та національний дух. Одна з таких постатей – сестра Северина Парилле, ЧСВВ.

Вона унікально поєднала у собі християнську душу і витончений розум, монаше служіння і любов до мистецтва. Сестра Северина – монахиня-василіянка, єврейка за походженням і щира шанувальниця українського мистецтва. Її життя, діяльність і внесок в історію нашого краю мало відомі сучасному поколінню.

Сестра Северина Парилле, ЧСВВ

Сестра Северина Парилле народилася 27 липня 1884 р. в с. Настасові Тернопільської обл. в єврейській родині. З дитинства життєрадісна і енергійна дівчинка виявляла зацікавлення українською культурою, зокрема була активною учасницею сільського театрального гуртка, до якого залучала і місцеву молодь. «Усе моє щасливе дитинство промайнуло переді мною, прожите серед отих щирих людей», – пригадувала згодом. Після завершення навчання у рідному селі вступила до учительської семінарії в Самборі.

1909 рік став для дівчини особливим, адже вона разом із братами прийняла християнську віру, а згодом вступила до монастиря Сестер Василіянок у Львові, щоб служити Богові й виховувати українську молодь.

Сестра Северина продовжила навчання у гімназії, яку успішно закінчила в 1914 році, а у 1919 – філософські студії україністики та історії у Львівському університеті.

Свою працю сестра розпочала у гімназії Василіянок у Львові. Учениці запам'ятали її як енергійну, розсудливу і вимогливу вчительку. Окрім того, сестра Северина відзначалася відважним духом, адже у заборонені часи вела історичний гурток, де учениці поглиблювали свої знання про історію українського народу, його традиції. Вона з особливою повагою ставилася до побуту, звичаїв та обрядів звичайних людей. Тому й не дивно, що стала ініціатором створення при гімназії музею українського мистецтва. Сестра не лише сама старалася, а й заохочувала своїх учениць та їх батьків до збирання вишивок у селах.

Із спогадів її вихованок ми дізнаємося, що с. Северина при кінці шкільного року давала студенткам завдання. Вони мали познайомитися з мешканцями села, в якому проводили канікули, з їхнім життям, традиціями і привезти восени до школи зразки вишивок, одягу, різних предметів народного мистецтва. «Коли поїдете до села і побачите, що хтось викидає старий кусник одягу або стару подерту вишиту сорочку, – хапайте це. І коли підете до церкви і знайдете в куті на хорах старий запорошений хрест, – привезіть його мені. Там він буде забутий, а тут буде збережений, доступний, видимий і захоплюватимуться ним усі», – говорила сестра. Завдяки старанням сестри Северини і дівчат-гімназисток музей гімназії поповнювався все новими мистецькими зразками. У музеї знаходилися зразки народного одягу з усіх областей України, зокрема, такі комплекти, як ноша дівчини і хлопця, молодої жінки і чоловіка, старенької бабусі і дідуся. Окрім цього, с. Северина збирала й доповнення до одягу: коралі, мосяжні хрести, ґердани. У 1933 р. до музею було придбано 26 весільних вінків з різних околиць Галичини та

с. Северина Парилле і с.Богданна з гімназистками біля гімназії у Львові

кілька короваїв, що стали початком майбутньої колекції обрядового печива.

З метою популяризації рідної культури с. Северина вирішила організувати виставки українського народного мистецтва у США. Перший показ експонатів відбувся в Нью-Йорку. Новаторськими прийомами цієї виставки стали демонстрація народного вбрання українською молоддю та організований концерт. Виставку відвідали 200 професорів університету та велика кількість студентської молоді. Подібні заходи відбулись і в Колумбійському університеті.

Варто зазначити, що перед від'їздом до України вона частину експонатів залишила єпископу Костянтину Богачевському, тим самим започаткувавши збірку українського народного одягу для майбутнього музею в США.

Успішна праця сестри була перервана з приходом на західноукраїнські землі більшовицької влади. Гімназію було реорганізовано, сестер-монахинь вигнано, а з приміщень викинуто ікони, підручники, релігійну й іншу «антирадянську» літературу.

З підірваним здоров'ям, залишившись без будь-яких засобів до життя, с. Северина в квітні 1940 р. покинула Львів і поселилася у с. Струсові, що недалеко від її рідного Настасова, в будинку родичів митрополита Йосифа Сліпого. Частину збірки, що зберігалася у Львові, с. Северина перед тим, як виїхати з міста, передала музеєві Наукового товариства ім. Т. Шевченка. Після ліквідації цього музею у 1940 р. зібрана колекція стала складовою частиною фондів Львівського музею етнографії та художнього промислу, де й зберігається досьогодні. *«Нині сиджу я в кімнаті, прикрашеній народними одягами, й багато передумую. Прийде знавець-артист і подивляє ваш мистецький одяг, прийде вчений етнограф і шукатиме впливів різних епох, а я про вас вмію більше сказати, я знала ваші радощі й терпіння, які мені такі дорогі та близькі, як мої власні»*, – писала сестра.

2 лютого 1941 року після пережитих переслідувань та хвороби на 57 році життя перестало битися її серце.

Сестра Северина Пареллє належить до найвідоміших народознавців, її праця для популяризації українського мистецтва стала важливим внеском у збереження нашої історичної пам'яті. ■

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК

МІЛЕНА РУДНИЦЬКА: від зустрічі з бісами до оглядин Божого Раю

Петро ШКРАБ'ЮК
З книги "Сто кроків до Храму: невідоме про відоме"

Днями я прочитав незвичну книжку Жанни Коннель "Цариця космосу". Це інтерв'ю з двома священиками і шістьма – за словами авторки – провидцями із села Меджуґор'є в Боснії і Герцеговині, яким, починаючи з червня 1981 року, продовж дев'яти літ з'являлася Мати Божа. Вона об'являється і зараз, але рідше – один раз або двічі на рік. Якщо це правда, то ці з'яви перевершують події 1858 року у містечку Лурді на півдні Франції і в португальському місті Фатімі 1917 року, і в іспанському Ґарабандалі. Бо у Меджуґор'ї Мати Божа не тільки з'являлася, а й дозволяла декому доторкнутися до себе, сама брала своїх вибранців за руку, цілувала, навіть показала їм Небо, Чистилище і Пекло.

Як зазначено у Вступі до цих тверджень, Папа Іван Павло II прихильно ставився до об'явлень у Меджуґор'ї, заохочував людей іти туди. Зараз єпископська комісія перевіряє твердження провидців, яким Мати Божа нібито відкрила десять таємниць про майбутнє нашого світу. Як би там не було, але книга "Цариця космосу" нагадала мені інші небуденні свідчення про пекло і рай, що їх залишила нам видатна діячка українського жіночого руху в 20 – 30-х рр. XX ст. Мілена Іванівна Рудницька. На початку – декілька слів про цю незвичайну жінку та її родину.

У вересні 1878 року син греко-католицького священика Михайла Рудницького студент юридичного факультету Львівського університету Іван Рудницький відбував у Львові однорічну військову службу. І тут стрінув шістнадцятилітню смугляву красуню з бідної єврейської родини – Іду Шпіґель. І закохався. Зрозуміло, що батьки з обох сторін рішуче спротивилися цим ніжним взаєминам, тим більше, що Іда була неповнолітня. Про шлюб і мови не могло бути. Довелось чекати – і чекати довгих десять літ. Це була випроба. Нарешті Іда втекла з дому до монастиря Сестер Бенедиктинок, там прийняла хрещення і вийшла заміж за Івана Рудницького, якому вже

виповнилось тридцять два роки і який працював у різних містах нотарем.

Одне за одним пішли діти: чотири хлопці і дві дівчинки, одна з яких, Марія, померла зразу ж після народження. На велике нещастя 19 грудня 1906 року у віці п'ятдесят один рік нагло, через випадкове зараження крові, зійшов зі світу й Іван Рудницький. Проте Ідa з любові до свого чоловіка виховала дітей в українському дусі. Найстарший, Михайло Рудницький, став визначним літературознавцем, письменником, автором багатьох літературно-критичних праць, спогадів, перекладів, професором Львівського університету. Володимир, закінчивши юридичний факультет, працював нотарем, або, як у нас прийнято писати, – нотаріусом. Іван, взявши псевдонім "Кедрин", прославився як талановитий журналіст і політик, співредактор найповажнішої в Галичині газети "Діло", автор ґрунтовних спогадів "Життя – події – люди", які вийшли в Нью-Йорку (1976). Наймолодший, Антін Рудницький, вписав своє ім'я в історію української культури як вправний композитор, піаніст, диригент, педагог, творець опер, балетів, симфонічних та інших творів.

І, нарешті, Мілена. Вона народилася третьою. 1892 року закінчила класичну гімназію, а 1917 – філософський факультет Віденського університету (перед тим навчалася в університеті Львівському). Здобула диплом учительки середніх шкіл з філософії й математики, пізніше отримала другий диплом – з педагогіки і дидактики. Захистила також докторську дисертацію з філософії на тему: "Математичні основи естетики Ренесансу". Викладала в гімназії, учительській семінарії, Високому педагогічному інституті у Львові з титулом «професор».

Та найбільша заслуга Мілени Рудницької – це її участь в українському жіночому русі, головування в «Союзі українок», який вона перетворила у всенародну, а потім світову організацію, була депутатом польського сейму, брала участь у різних жіночих конґресах та з'їздах, виступала в Лізі Націй з приводу пацифікації в Галичині (тобто польських репресій проти українського населення краю) та голодомору в Радянській Україні, редагувала двотижневий журнал "Жінка"…

Власне, про багатогранну і благородну діяльність цієї унікальної жінки розповідає осяжна книга "Мілена Рудницька. Статті. Листи. Документи" (Львів, 1998), що її упорядкувала Мирослава Дядюк, а відповідальним редактором стала Марта Богачевська-Хом'як. В цьому збірнику у розділі "Автобіографічні матеріали" і вміщені два спогади Мілени Рудницької з раннього дитинства, які, гадаю, варто переповісти.

Перший спогад – про чортів, які однієї ночі заполонили спальню малої Мілени. «Не знаю, чи я прокинулася від несамовитих чортячих герців, – згадувала вона, – чи так собі, незалежно від них. В усякому випадку, я не тільки мала абсолютну певність присутности цілого стада бісів у кімнаті, але й чула їх, бо вони зчиняли великий галас, вся кімната була повна шепотіння, хихотіння, сування стільцями і всіляких інших дивних і несамовитих звуків. Хвилинами здавалося, ніби зграї щурів бігають по підлозі. То знов ніби чорти б'ють об підлогу своїми хвостами або що дряпають пазурями по стінах [...] Я їх не бачила, і вони мене не рухали, не робили мені нічого злого. Я мала тільки слухові враження, але ці мої враження були такі виразні, такі безсумнівно певні і конкретні, що вони давали пластичну картину вигляду й поведінки чортів».

Мілена лежала непорушно, задерев'янівши з жаху. Час тягнувся безконечно довго. Та от за вікном почало сіріти. Десь обізвались перші півні. «В кімнаті, – пише Мілена, – чортівня заметушилась, почала проявляти неймовірний, нервозний поспіх. Ось уже збираються тікати. Заспівали другі півні.

Чую, як довкруги дому тікають табуни чортів, чую тупотіння їх копит, їх перегукування. Вони поспішають скоріше, щораз швидше, щоб втекти, поки обізвуться треті півні. В кімнаті стає тихо. Ось уже співають треті півні, чути останній стукіт копит. Кошмар минає...»

Про свої нічні переживання Мілена не проронила нікому ні слова, бо знала, що їй не повірять. А описала їх тільки 1957 року в Нью-Йорку, коли мала вже шістдесят п'ять літ, і написала для сина, Івана Лисяка-Рудницького, який також прославився як визначний український історик та есеїст. Мілена підкреслює, що та давня пригода з посланцями пекла – «це не був сон, не привиди, не галюцинації, а ява», що це «найреальніша реальність». В цьому вона ще раз впевнилася, коли пізніше, вже в еміґрації, прочитала про святого Жана-Марі Віанея, до якого також – протягом двадцяти літ – навідувалися вночі біси, невидимі, але чутні слухом, цілком ідентичні з тими, які так налякали в дитинстві Мілену.

Другий спогад – про те, як мала Мілена оглядала у сні Небо. «Але, наголошує вона, «це не був звичайний сон, це була візія у сні». Це сталося після того, як через кілька днів по народженні померла її сестричка Марія. «Може, тому, що я плакала, засипаючи, а може, тому, що я думала тоді багато про смерть і небо, досить що у сні мені з'явився посланець Божий і каже: «Не плач, я тобі покажу, що твоя сестричка щаслива». І я знайшлася в Небі».

Передати словами те божественне щастя, що я його там зазнала, – річ зовсім неможлива, – зазначає Рудницька. – Я нічого більше не можу про це сказати, тільки те одне, що це не було щастя з цього світу і що всяка поцейбічна, земна радість є тільки слабим рефлексом того безконечного блаженства, якого я була учасницею в Небі. Я мала свідомість, що знаходжуся в Господньому домі. Дивним дивом, він не знаходився на облаках серед блакиті неба і хмарин, як цього очікувала дитяча фантазія. Божа господа мала вигляд святині. Найвірніше можна б її прирівняти до невеликої ренесансової каплиці, досконало гармонійної, нескінченно привабливої. Все променіло в ній абсолютною красою, спокоєм, добром. Про які-небудь зорові чи слухові враження годі говорити, бо це були переживання іншого порядку, інших вимірів, і основна річ не в неземній красі Божої господи, а в почутті насолоди, яка мене сповнювала. Я, очевидно, не є в силі відтворити пам'яттю цю насолоду з її первісною силою і свіжістю, але її спогад залишився в мені назавжди».

«Це не був звичайний сон, – знову ж таки наголошує Мілена Рудницька, – а надприродна візія. Бо якби це був звичайний сон, чи могло б те, що приснилося семирічній дитині, врізатись у пам'ять на все життя і залишитись у свідомості як найдосконаліша міра блаженства і краси?»

Після цих споминів Мілена Іванівна 1963 року видала свою працю «Дон Боско. Людина, педагог, святий», а 1970 вийшла її книга «Невидимі стигмати» про митрополита УГКЦ Йосифа Сліпого, який вісімнадцять літ промучився в ГУЛАГу. До останніх своїх днів, тобто до 1976 року, Рудницька працювала над книгою про Папу Івана XXIII, бо захопилася ним, за словами її брата Івана Кедрина-Рудницького, «як пропагатором екуменізму, поєднання всіх християнських Церков та всіх взагалі віруючих в одного Бога людей».

Такою була дорога до Храму небуденної жінки – Мілени Іванівни Рудницької: від зустрічі з бісами до оглядин Божого раю, від збірника «Західна Україна під большевиками» до прославлення подвижників Вселенської Церкви. Така дорога відкрита нам усім... ■

МИЛОСЕРДЯ

«Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя» (Мт. 5:7)

Ярослав НОГАЛЬ

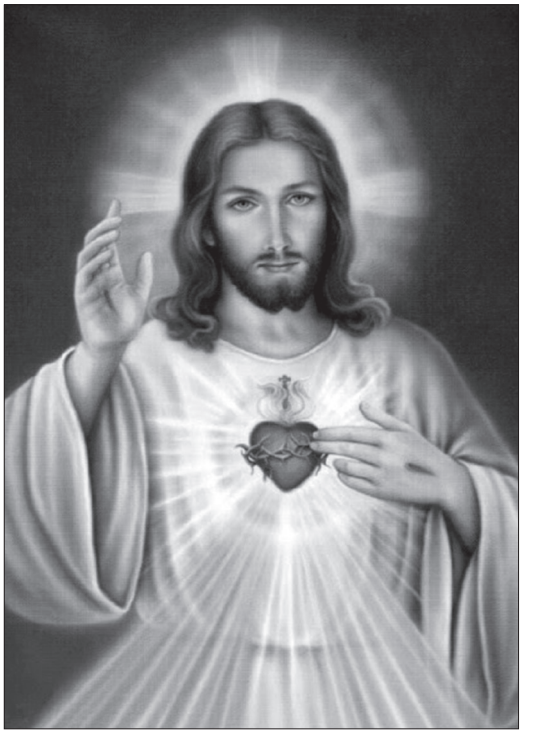

Марко вертався додому, радісно збуджений і щасливий. Сьогодні на його рахунок в банку були переведені гроші, які він заробив за кордоном і які, до повернення на Батьківщину, зберігав в тамтешньому місцевому банку. Зрештою, країна, де він працював останні два роки, була членом Європейського Союзу, і в нього не було ніяких сумнівів, що з переводом грошей не буде жодних проблем. Він згадав, як непевно він почувався, коли тільки почав їздити на заробітки. Перша їх поїздка була до Росії. Вони, а це була бригада будівельників з п'яти друзів, приїхали туди на будівництво приватних садиб в приміських зонах. І там наслухалися і надивилися такого, що бажали тільки одного: чимшвидше закінчити визначену договором роботу, одержати зарплату і щасливо повернутися додому. За це всі хлопці, члени бригади, кожен день молилися вервицю, щоб Мати Божа взяла їх під свою опіку і оберігала від можливих ризиків та небезпек. Після щасливого повернення додому Марко і його друзі зареклися більше на схід на заробітки не подаватись. Натомість вони, виробивши закордонні паспорти, стали їздити на сезонні роботи в європейські країни – в розташовані на півдні Грецію, Італію, Іспанію та Португалію. Останнім місцем роботи Марка і його незмінних супутників була Португалія.

І ось, в результаті майже десятилітніх поневірянь на чужині, на рахунках нашого героя в декількох банках акумулювалася сума в сто тисяч євро (спочатку це були долари) – сума, яку він визначив для себе за мету, до якої завзято йшов, заради якої жорстко економив на всьому – на їжі, одязі, житлі, розвагах, заради якої він пожертвував найкращими роками свого життя.

Марко мешкав у малопрестижному районі міста, точніше – в зовсім непрестижному: на Підзамчі, недалеко від залізничної колії. Його однокімнатна квартира знаходилась на другому поверсі триповерхового будинку, вхід до неї вів з балкону через загальну кухню на три квартири і коридор. Вигоди також були загальними. Через це між сусідами часто виникали конфлікти. Облуплена брама, яка не замикалась, часто служила відхожим місцем для місцевих пияків. Тому навіть найневибагливіші і найдешевші помешкання, які Марко винаймав в місцях заробітків, мало чим поступалися його квартирі.

Саме ця кімнатка і стала причиною рішення Марка заробити достатньо грошей, щоб купити власну нормальну, з усіма вигодами

квартиру чи, радше, побудувати будинок. Власне до цього його підштовхнуло не саме це убоге помешкання, а один випадок, який стався з ним, тоді ще двадцятилітнім юнаком. Він зустрічався з дівчиною, яка йому дуже подобалася. І от одного разу запросив її до себе в гості, привівши свою господу до максимально можливого порядку. Але неприємності почалися вже з самого початку, як тільки вони ввійшли в кухню. Біля раковини стояв напівп'яний сусід, набираючи воду в чайник. Побачивши Марка і його супутницю, він криво усміхнувся, показавши свої коричневі зуби, і почав плести всілякі непристойності про дівчину. Марко схопив сусіда за комір, підхопив чайник і, швидко вивівши того з кухні, заштовхав у його кімнату. І хоча Марко зі всіх сил намагався розважити дівчину, видно було, що вона хоче чимшвидше покинути його оселю. Саме цей випадок і став причиною розірвання стосунків. Тоді він вирішив зробити все, щоб вирватися з цих злиднів.

За два тижні після цього Марко, здавши свою кімнату за невисоку плату в найм двом студентам, їхав у жорсткому плацкартному вагоні з чотирма напарниками до Росії на заробітки, заробітки, які розтяглися на майже десять довгих років.

І ось тепер він ішов додому, щасливий і усміхнений. Скінчилися часи його поневірянь, обмежень і, навіть, принижень. Він вже почав збирати інформацію про трикімнатні квартири в престижних районах, особняки в околицях та земельні ділянки, які знаходяться в адміністративних межах міста. Такі спеціалісти, як він, були зараз в дефіциті, а тому з майбутнім працевлаштуванням не мало бути ніяких проблем.

Після вирішення питання з житлом треба буде зайнятися створенням сім'ї, свого власного родинного вогнища. І хоча Маркові на той час було вже під тридцять, він відчував себе ще цілком молодим, повним сил і енергії, а працюючи за кордоном, бачив, що більшість тамтешніх чоловіків одружувались, коли їм перевалило за тридцять. Була ще одна причина, чому він хотів одружитися: Марко дуже любив дітей. Коли в нього був вільний час, він міг довго спостерігати за малюками десь на ігрових майданчиках чи в парку. Це зворушувало і зігрівало його серце.

Вже ідучи по вуличці, де він мешкав, Марко побачив своїх сусідів з будинку навпроти. Вони ішли назустріч разом із своєю чотирирічною донькою, яка стала його улюбленицею, як тільки вперше її побачив після повернення. Марта (так звали дівчинку) була золотоволоса, з великими голубими очима, завжди усміхнена і весела. Вуста Марка розтяглись в привітній усмішці. Він розвів руки і дівчина кинулась до нього. Він обхопив її, високо підняв над собою і закрутився з нею. Обоє весело і щасливо сміялись. Коли він поставив її на землю, то підняв очі на батька і матір Марти, що саме підійшли. Він вже хотів привітатись, та враз запнувся: обличчя Оксани, мами дівчинки, було спотворене гримасою болю, вона беззвучно ридала, а по щоках рясно лилися сльози. Не кращий вигляд був і у Василя, його друга з дитинства.

– Що сталося? – запитав збентежений Марко.

Оксана відвернулася і притулилася лицем до плеча чоловіка. Тіло її здригалося.

Дівчинка ще раніше побігла бавитись на ігровий майданчик. Василь стояв з повними очима сліз і, погладжуючи дружину по спині, ледве витиснув з себе:

– Наша Марта смертельно хвора. Згідно з діагнозом, їй необхідна операція по пересадженню кісткового мозку. Одна ізраїльська клініка робить такі операції і готова прийняти її, але операція буде коштувати сто двадцять тисяч євро. Все, що ми змогли назбирати – це двадцять тисяч. А де взяти ще сто? Наша квартира не вартує і десятої частини цієї суми. Всі, до кого ми звертались, кажуть,

що зараз, в ці скрутні часи, не можуть нічим допомогти. Ми вже дві ночі не спимо. Якщо не зробити операцію впродовж місяця, ми назавжди втратимо дитину.

Останні його слова потонули в риданнях. Важко було дивитись, як плаче цей міцний чоловік, на скронях якого Марко помітив сивину, якої минулого тижня ще не було. Серце його стиснулося від жалю і співчуття. Почуте так вразило його, що він не міг вимовити і слова.

Хвилини за три Василь взяв себе в руки, покликав Марту і вони пішли на прийом до ще одного можливого жертводавця.

Радісний настрій Марка вмить перетворився на біль і співстраждання. Він зачинився в себе в кімнатці і ліг на ліжко, заклавши руки за голову. Слова Василя бриніли в його вухах, а перед очима був образ маленької Марти, усміхненої і щасливої. Марко застогнав і зарився обличчям в подушку. Ще не розумом, душею, він вже знав, що буде робити далі. Але разом з цим – він сів на ліжку і оглянув свою убогу оселю – разом з цим треба попрощатися зі своєю мрією, яка вже майже стала реальністю, заради якої він так довго і важко працював, заради якої відмовляв собі у всьому. Десь в глибині душі в нього наростав спротив тому, що, він задумав зробити. «Чому я тепер повинен відмовитись від всього, від свого щастя, адже я нікому нічого і ні в чому не винен, – в розпачі думав він, – де ж ті мільйонери і мільярдери, яким врятувати цю нещасну дівчинку простіше, ніж кашлянути?» Ці думки мучили, терзали його до світанку. А коли сонце запалило верхівки дерев на Замковій горі, він заспокоївся і покірно та приречено сказав сам до себе: «Видно, така моя доля, так мені на роду написано…»

Устав, привів себе в порядок, взяв документи і пішов до Василя. Коли той відчинив двері, Марко, з його вигляду, зрозумів, що ним опанувала повна безнадія.

– Скільки ти назбирав грошей?

– Трохи більше двадцяти двох тисяч, – сказав той і глянув на Марка. В його погляді був розпач.

– Закордонні паспорти у вас є?

У Василя затремтіли руки. Ніби боячись, що йому це вчувається, він швидко випалив:

– Так, минулої осені ми їздили в Польщу збирати яблука. – Він поїдав Марка очима і чекав, що той скаже далі.

– Збирайтеся і ходімо оформлювати документи на виїзд. Я чекаю на вас внизу.

– Стривай, ти що, хочеш свої тяжко зароблені гроші…

– Поспішіть, в нас мало часу, – перебив його Марко.

Сер Саймон Рівз вийшов з готелю, в якому він зупинився, ще до сходу сонця. Зранку було не те, що прохолодно, але й не спекотно, бо спеку він переносив важко. Містер Рівз приїхав у Єрусалим, щоб на свої очі побачити біблійні місця, подихати цим повітрям доторкнутись до смоківниць, каміння, по якому ступала нога Ісуса і його учнів. Він не був дуже релігійною людиною, але, побувавши на березі Йордану, відвідавши місце народження Ісуса та інші місця, пов'язані з Христом, справді сповнився духом тих святих місць. Власне до того, щоб відвідати Святу Землю, спричинився випадок. Минулого року він, у справах, був у Парижі, і там його вмовили відвідати печеру в Люрді, місце з'яви Пречистої Діви Марії. Те, що побачив, вразило його, і він вирішив наступного року зробити круїз по всіх святих місцях: Люрд, Фатіма, Ватикан, Гарабандал, Сан-Джованні Ротондо і, нарешті, Свята Земля.

І от зараз цей поважний джентльмен, який заробив чималі статки в галузі комп'ютерних технологій, але в молодості також зазнав нужди і поневірянь, сидів, задуманий, на одній з єрусалимських вуличок, ховаючись від сонця під навісом, і потягував через соломинку прохолодний

апельсиновий сік. Офіціант приніс йому також декілька місцевих газет, які виходили англійською мовою. Розгорнув одну з них, його погляд впав на світлину двох щасливих молодих людей, що стояли за кріслом на колесах не менш щасливої усміхненої дівчинки. Почав читати текст під фото, який чим далі, тим більше захоплював його. В ньому розповідалось про молоду сім'ю із Західної України і їх доньку, яку вони привезли, щоб прооперувати тут, бо на їх батьківщині таких операцій не робили. Але найбільш схвилювало читача інтерв'ю батька дівчини, в якому він розповідав про жертводавця, завдяки збереженням якого його дочка була врятована. В інтерв'ю докладно описувалось, як той чоловік важко працював, щоб заробити досить грошей і вирватись із злиднів, в яких проживав, і те, як він, коли його старання втілились в конкретний результат, дізнавшись про смертельну хворобу маленької Марти, пожертвував на її лікування весь зароблений капітал, прирікши себе тим самим на подальше існування в помешканні, яке і житлом назвати було важко.

Дочитавши до кінця, містер Саймон Рівз відклав газету і задумливо дивився поперед себе на дорогу, якою неквапливо проходили перехожі. Він з власного досвіду знав, що таке поневіряння, дешеві умебльовані кімнати і почуття голоду. І поступок того чоловіка викликав в нього щиру повагу, навіть захоплення. "Ма-ark…" – протягнув він. Потім підкликав офіціанта і запитав його, де знаходиться клініка, про яку написано в статті. Той глянув на газету і сказав, що це за двадцять миль від міста. Відвідувач попросив викликати таксі і менше, ніж за годину, вже входив у лікарню. Там він зустрівся з батьками дівчинки і, за допомогою медсестри, яка була родом з Житомира і допомогла в спілкуванні, дізнався все про того безкорисливого, милосердного і доброго самарянина, Марка, і записав його адресу.

Марко повільно бродив по Високому Замку. Три дні тому йому зателефонував ожилий і щасливий Василь, який радісно сповістив, що операція пройшла успішно і за тиждень-два вони перевезуть Марту додому. В кінці розмови Василь, вже з нотками провини в голосі, сказав, що він тепер боржник Марка до кінця свого життя і, наскільки це буде можливо, помалу компенсуватиме його витрати.

– Щоб я більше цього не чув. Я зробив це для Марти. На моєму місці ти зробив би так само. І якби я цього не зробив, я зневажав би себе до кінця життя. Не переживай за це.

– Дякую, Марку… – Він відчув, як голос Василя затремтів.

– Коли Марко повернувся додому і ввійшов на кухню, побачив ошатно вдягнутого молодого чоловіка.

– Це до тебе, Марку, – сказала сусідка.

– Прошу, – сказав і провів відвідувача до себе в кімнату.

Той сів за стіл і витягнув з портфеля декілька паперів.

– Я представник банку… – і він назвав себе і банк, який представляв. – Наш банк співпрацює з американською фірмою пана Саймона Рівза, яка займається страхуванням. Він уповноважив нас повідомити Вас, що фірма вручає вам грант в розмірі сто п'ятдесят тисяч євро за безкорисливу допомогу людям, які потрапили в біду. Гроші перераховані на депозит на ваше ім'я в нашому банку. Також пан Саймон Рівз просив нас передати особисто Вам в руки цей конверт.

Вручивши його Маркові та, вклонившись, вийшов.

Ще не прийшовши як слід до тями після всього почутого, Марко ножем розрізав блідо-голубий конверт, в якому знаходилась сторінка вже знайомої нам газети і аркуш паперу, на якому було тільки два друковані рядки, один англійською, другий українською мовами:

«Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя, з захопленням, Саймон Рівз». ■

Я ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ, МАТУСЮ!

Олеся МАЛЮК

Ще один рік без матері. А скільки їх усіх було – чотири, а може, більше? Це бабусі, в її ж роки, які проминають в щоденній метушні, важко відповісти. Та Миколка добре знає – чотири. Саме стільки збігло з того дня, коли востаннє вони разом сиділи за великим круглим столом у вітальні: мама, бабуся і він; розмовляли про нього, про проблеми, роботу, гроші, життя. Матуся плакала, пригортала його до себе. До бабусиного печива та чаю з м'яти і меліси навіть не доторкнулася; обіцяла привезти йому з далекої Італії найкраще, що бачитиме, а поки не приїжджатиме – передаватиме або ж присилатиме поштою.

– Не сумуй, – наказувала, – не помітиш, як пролетить час і я повернуся до тебе й знову житимемо разом. Домовилися?

Миколка погоджувався з кожним кивком голови, вірив усьому, що говорила ненька, посміхався їй. А коли ліг спати, довго уявляв себе в новій модній одежі, з іграшками, цукерками; не вірив, що «той час» тягтиметься так довго і що одного дня йому захочеться сказати: «Мама про мене забула!». Та в серці він вірив: не забула, пам'ятає. Коли б це сталося, ніколи не читав би її листів із розмазаними рядками від сліз, слідами червоної помади з її губ, якими обціловувала лист, перш ніж відправити його в Україну. Читаючи, а потім іще не раз його перечитуючи, хлопчина думками линув до неньки, розмовляв із нею, прохав повернутися; плакав і не витирав своїх дитячих сліз, навіть коли в його кімнату заходила бабуся. Часто вона сама витирала йому сльози, не знала, що сказати, як заспокоїти онука, стримувалась. Тож і повторювала щоразу: «Вона любить тебе, піклується про тебе».

«А що з того? – думав. – Хіба мені від цього легше? Хочеться бачити її насправді, а не на світлинах, чути стук її серця біля своїх грудей; відчувати тепло її тіла, зануритися в її волосся… Не хочу, мамо, твоїх смаколиків, іграшок, шкільного приладдя. Хочу, щоб ти готувала для мене їжу, допомагала вчити мені уроки , читала перед сном мені книгу і просто була зі мною. Сьогодні мені вже десять, а тоді було шість. Я росту, як усі діти. Дарма, що мене кличуть байстрюк, безбатченко. В мне є ти – мама. Є! Батько помер, і його не повернеш. А ти повернешся. Я знаю. Але коли?.. – хотілося закричати йому так, щоби голос почувся в отій далекій Італії. І щоб, почувши його, ненька врешті приїхала.

Поснідавши, а потім одівшись у свій улюблений джинсовий костюмчик і взявши ранець, Миколка щоранку спішив на уроки до школи, а коли повертався, відразу брався до справ: наводив порядок на подвір'ї, у хліві, складав дрова, ремонтував паркан… Робота, здавалось, горіла в його руках. Він любив свою бабусю, бачив, як останнім часом стареньку підводило здоров'я. Увечері стомлювався, але встигав вивчати уроки і бути задоволеним. Перш аніж лягти у ліжечко спати, не забував молитися Богові за неї, а найбільше – за неньку. Миколка вірив, що згодом обійме її і більше ніколи не відпустить від себе.

Одного дня, як завжди пораючись по господарству, старенька не помітила, куди дівся онук. Обійшовши обійстя і не знайшовши його ніде, почала гукати на допомогу сусідів.

– Та, що ти, стара, кличеш у свою хату біду, – нагримали на неї односельці, – повернеться твій онук. Мабуть, із хлопчаками кудись побіг гратися. Зачекай.

Чекала годину-другу, а малий не повертався.

«Господи, тільки, щоб із ним нічого не сталося, – заголосила подумки до Бога, знову обходячи хати сусідів.

До пошуку за кілька хвилин долучилась уся вулиця. Тільки перед вечором, вбігши у хату, вісімдесятирічний дід Остап, захекавшись, з порогу вигукнув:

– Знайшли!

Відійшовши вбік, пропустив сусіда, який вніс на руках Миколку.

– З ним усе гаразд. Лише прибився трохи, – пояснив. – Ми знайшли його у старому висохлому колодязі.

Цілу ніч бабуся просиділа біля онука, а вранці відвезла його до лікарні. Черговий лікар, оглянувши малого, нічого, що б зашкодило здоров'ю, не виявив. Та задля безпеки вирішив не відпускати додому.

– Нехай побуде в нас, – порадив. – А ви повертайтеся додому. Ми наглядатимемо за ним.

Молодому лікарю повірила. Грішно було не довіряти людині, яка сама виховувала чотирьох дітей.

Про це він сам повідав їй, але вже у своєму кабінеті, порадив повідомити доньку про пригоду із її сином, просити повернутися додому.

– Дитина потребує батьківської уваги, любові. Ви хоча є рідною для Миколки людиною, та все-таки не в силах замінити материнську любов своєю. Розумієте?

Старенька кивнула головою, подякувавши лікарю, поїхала додому. Тож довелося хлопчині якийсь час призвичаюватися до лікарняних буднів. Але й цим він не переймався. Здружився з іншими хлопчиками, що лежали в палаті, разом відгадували кросворди, читали книги, малювали малюнки. Бабуся щодня приїздила до нього. З гостинцями привозила вітання від односельців. Приємно було знати, що його не забувають. Але все-таки дуже хотілося бачити маму.

– А мама коли приїде? – запитував щоразу.

Старенька мовчала, бо не знала, що відповісти. Не знав і Миколка, чому пішов до старого колодязя.

– Мені здавалось, що мене кликала ненька. Ото й пішов, – пояснював лікарям.

За рішенням лікарів, з намічених семи днів лікування було продовжено до двох тижнів. Як він не просив, але повертатися до бабусі йому поки не дозволяли. Сумував, коли виписувались друзі, обіцяв їх не забувати, писати їм листи.

Однієї ночі йому приснилося, що до нього у лікарню приїхала мама. Вранці, відразу як прокинувся, вибіг в коридор. Але ніде її не було. Того дня й бабуся не приїхала, як завжди. Після обіду Миколка не на жарт розхвилювався. В нього аж температура піднялася. В голові почали роїтися різні думки. Лише під вечір, сидячи біля вікна, помітив, як до лікарні, у супроводі бабусі і сусідів спішила… мама. Хлопчина впізнав її відрізу. Вибігши з палати, щодуху кинувся їй назустріч, голосно вигукуючи:

– Повернулася, повернулася моя мама!

– Так, я повернулася, – обіймаючи і обціловуючи сина, говорила вона. – Повернулася, щоб більше від тебе ніколи нікуди не йти. ■

МАТІНКА БОЖА ХОТІЛА, ЩОБ Я ЖИВ

Звертаючись до вас, я хотів би свідчити про свій шлях до віри в Бога і як на цьому шляху зустрів Марію, Матінку Божу, котра захищає мене своїм Покровом до цього дня та через яку я пізнав Господа нашого Ісуса Христа.

Звуть мене Павло. Я родом з Львівської області. Зараз мені 22 роки, я інвалід І групи й прикутий до інвалідного візка вже близько шести років. Змалку я був звичайним хлопцем, мав свої мрії та плани на життя. Мої батьки покладали на мене великі надії, я не був нічим обділений, у нашій родині я знав тільки ласку, тепло й любов. Здавалось, що так буде завжди, але одного сонячного літнього дня все змінилося в моєму житті. Мені було тоді 15 років і я був удома на літніх канікулах. Разом з хлопцями ми пішли купатися на річку. Ніщо не віщувало у цей день біди –і погода була гарна, і сонце лагідно зігрівало, і настрій був чудовий.

Прийшовши до річки, ми почали жартувати і купатись, стрибали в воду, як то кажуть «щучкою» – головою донизу. Та коли я розігнався і пірнув, то відчув страшенний удар, від якого в мене потемніло в очах, і що було далі, я не пам'ятаю. Через деякий час хлопці почали хвилюватись, що я довго не випірнаю з-під води, але вони думали, що я жартую. В цей час мій товариш виходив з води і випадково наступив мені на руку, що мене і врятувало. Але я ще скажу, що то була не випадковість, а сама Матінка Божа вказала, де я. Мене витягнули на берег без ознак життя, і те, що я почав дихати, ще не означало, що я житиму. Моя шия була неприродно викручена та немов зігнута. Через деякий час прибула «швидка допомога» і мене відвезли до лікарні, де встановили, що в мене зламаний шийний відділ хребта. Шансів вижити майже не було, а якщо б я навіть і вижив, то мав би залишитись інвалідом на все життя. Від відчаю я не знав, що робити і хотів ліпше померти, ніж бути паралізованим до кінця днів. В цей гіркий та повний відчаю для мене час мені з'явилась Божа Матінка і сказала, що я буду жити і матиму втіху в Її ласці, і завдяки їй я зараз живу. Коли всі операції були позаду, а я знаходився в духовно розбитому стані, Божа Матінка послала до мене свою доньку – сестру-монахиню Марію О. Вона допомагала мені у всьому і стала для мене справжнім другом та духовною сестрою, і так є до цього часу. З її допомогою та з ласки Божої Матері я став вірувати в Бога і мати надію на Його милосердя. Ця віра дала мені сили подолати усі незгоди, які випали на мою долю. Зараз я вчуся в університеті (заочно), роблю вервиці та віддаю їх людям. Вкладаю в цю працю свою любов до Марії і хочу, щоб завдяки цим вервицям люди могли приходити через молитву до Матінки Божої та Її Сина й нашого Господа Ісуса Христа. Я полюбив молитву. З нею прокидаюся кожного дня, з нею живу цілий день і з нею засинаю. А ще Ісус, Марія і Йосиф подарували мені знайомство з великою людиною – ігуменом монастиря. З ним я познайомився, коли був на прощі до святих місць і після закінчення мого навчання в Університеті він хоче взяти мене до монастиря. Це моя велика мрія, щоб через свої терпіння, молитви і любов нести душам і цілому світові впевненість, що можна жити і радіти життю в будь-якому стані, що й хвороба прославляє Ісуса і Марію й провадить до вічного життя у благості та милосерді Господньому. ■

З молитвою,
Павло

Присвячую парафіянам сіл Підгір'я і Ремезівці на Золочівщині

БУЛИ ТАКІ ЧАСИ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Зустрівшись вечором біля сільської крамниці, дві подруги стали між собою розмовляти, одна другу запитувала:

– Приїхала зі Львова ваша Мартуся?

– Так, ще вчора вечором, а зараз готовиться до екзаменів, часу не має ні хвилини, пише, читає…

– Щось нового вам нічого не розказувала?

– Говорила, що у Львові показують кіно про Шептицького, називається «Іванна», то всі львів'яни йдуть, щоб подивитися на нашого Митрополита Андрія.

– Та ви що? Хіба може таке бути? Та про нього пишуть і по радіо говорять як про страшного ворога народу, а тут таке кажете? Кажу вам правду. Мартуся ніколи не обманює. Вона говорила, що бачила цей фільм і дуже вражена ним, бо багато у цьому кіно є недоброго – всі говорять про це, навіть у трамваях.

– А може, церкви вже не будуть закривати, а навпаки дозволять молитися і відкриють ці, що позакривали. Кажуть, що Митрополит перед смертю говорив про переслідування Христової Церкви, але через якийсь час вона знову відродиться. Невже цей час приходить?

Через місяць фільм «Іванна» показували по районних містах і селах. Євстахій Петрович, учитель біології, відповідав за атеїстичну діяльність не тільки у школі серед учителів і учнів, а також серед жителів усього села. Він навіть за дорученням партійних керівників повинен був провести серед учнів, а також у селі відповідну безбожну пропаганду з показом цього фільму.

Протягом трьох днів показували у сільському клубі кіно «Іванна». На третій день люди могли навіть безплатно подивитися цей фільм, бо колгоспне управління вирішило показати фільм за свій рахунок.

Перед показом фільму, коли зійшлися жителі села, а вчителі привели учнів своїх класів, відбулася лекція, на якій паплюжили не тільки Греко-Католицьку Церкву і духовенство, але і самого Бога, святих і всяку релігію, як кажуть, змішали побожне з грішним до купи, лиш би догодити сатані.

– На сьогоднішній час, коли космонавти побували в космосі і літають навколо землі, всяка релігія є абсурдом і нісенітницею. Старі дідусі і бабусі вже також переконалися, що Бога немає, але вони за своєю інертністю не можуть відразу залишити і забути Бога, тому за звичкою тягнуться до церкви. А ми, особливо молодь, йдемо вірним ленінським шляхом до світлого майбутнього – комунізму, хоч цей шлях нелегкий, що ви і побачите у цьому фільмі, – завершував лекцію відомий лектор.

До виступу запросили вчителя Євстахія Петровича. Він, як у школі, став викладати курс «Основи дарвінізму»:

– Бог не міг створити людини, бо його немає. Людина походить спадково від тварини, якою найбільш вірогідно була мавпа…

Тут всі заговорили, піднявся шум, сміх у залі, і він був змушений, не докінчивши виступу, залишити трибуну.

Тоді парторг колгоспу почав просити свого колегу, який сидів у першому ряду. Червоні щоки і мутні очі видавали його нетверезий стан.

– Даниле Пилиповичу, розкажіть щось від себе.

– Данило став на повний зріст, підійшов до трибуни і тут же став говорити, що було у нього на думці:

– Ми повинні бути вдячними радянській владі, яка принесла нам справжнє щастя. Ми жили за австрійських часів, а потім за панської Польщі, де нам говорили, що над нами панує Бог. А ми були темними, неосвіченими та й вірили попівським казкам. Товариші, ви у фільмі побачите, як дівчину Іванну Шептицький примусив стати монахинею, але вона не скорилася. І за це з нею, аж страшно говорити, жорстоко розправляються… Ще вам скажу, що у церкві нас попи заставляли постити, читати молитви, а тут в клубі ми будемо співати, танцювати, дивитися фільми, слухати концерти. А ще вам скажу, що попи обіцяли у церкві рай після смерті, а радянська влада вже будує рай тут, на землі, – комунізм.

Всі почали сміятися, а Данило продовжував:

– Не смійтеся, я правду ще вам скажу, що наші діти будуть жити при комунізмі, а може, ще і ми. Ура!... – закричав Данило Пилипович, коли всі сміялися вголос.

Враз виключили світло і почали крутити фільм. Перед тим був кіножурнал, де показували Хрущова, як він ходив по полю, на якому буйно росла кукурудза, і відразу на екрані появилася тендітна дівчина, її звали Іванна. Всі затаїли подих, уважно дивлячись на всі події, які відтворили артисти. Іванна була сумною і шукала свого щастя у церкві. Люди побачили славний собор св. Юрія і самого митрополита Шептицького. Із фільму було зрозуміло, що саме він став винуватцем тяжкої долі Іванни. Звичайно, всі сприймали кіно як гру артистів, що відповідала волі партійців. У цій трагедії звинувачували, як завжди, українського Митрополита і буржуазних націоналістів. Люди були роздратовані, побачивши чергову наругу над собою, над усім українським, над Церквою і над великим праведником Митрополитом Андрієм.

Коли виходили з клубу, одна старша жінка, Ганя, тут же стала говорити жіночкам.

– Ні, ні, це не той Блаженніший Митрополит Андрій. Я перед війною їздила зі своїми дітьми до нього і бачила його, говорила з ним. Як діти залишилися сиротами, я хотіла, щоб вони десь вчилися, але найперше, щоб він їх поблагословив. То був Великий піст і дуже велика черга була до нього. А він, як побачив мене з дітьми, то просив людей, щоб вони мене пропустили. Боже, що то за людина, справжній святець, як Мойсей, з сивою бородою, з добрими ласкавими очима, а як говорив зі мною, то легко було на душі, відчувалося, що це Божий чоловік. Обнявши дітей, сказав, що вони будуть вчитися. Щось записав собі, їх поцілував і поблагословив нас, до сьогодні все це відчуваю. А був він хворий на візочку, ноги його дуже боліли. Дуже любив людей. На дорогу дітям дав ще золотого і образочок Пресвятої Діви. А це, що вони показують, то хочуть таким способом знеславити його. Кажуть, що він перед смертю заповів, що нас чекає гоніння і прийде час, що Греко-Католицька Церква знову відродиться. Я в це вірую, бо то був святий Митрополит.

– Та тепер також є священики, – докинула слів у розмову інша жінка.

– Може, є, а чули, що говорив священик у місті? Сказав: «Дітям у церкві нема що робити. Діти нехай навчаються у школі, бо так вимагають від мене… Щоб я дітей, учнів і студентів не бачив у церкві». Ось маєте… То кому вони служать?

– Священик також людина і мусить робити те, що йому скажуть, – стала сперечатися ця

жінка. – Он у наших сусідів у церкві все прибрано, гарно співають.

– Нехай буде по-вашому. Я говорю, що мені на серці лежить. Все там гарно, тільки престоли попереробляли, Серця Ісуса і Марії позамальовували, фани повикидали, бо наше їм не подобається і не потрібне, навіть Євангеліє замінили і правлять вже на свій лад, по-московськи. Для чого? Не відомо, кому вони служать?

Тут підійшли чоловіки, і суперечка припинилася. Всі мовчки розходилися додому.

Минали роки, фільм «Іванна» зняли з екрану, і люди в скорому часі про все це забули. У село час від часу зі Львова приїжджав священик, де в одній хаті відправляв постійно Службу Божу. Так створилася у селі громада підпільної Греко-Католицької Церкви. Та, на жаль, були противники підпілля. Як не старалися тримати все це у таємниці, та нічого нема таємного, що б не стало явним.

Сила Греко-Католицької Церкви зростала, особливо після Тисячолітнього Ювілею Хрещення Київської Русі, коли стало очевидним, що Церква, яка завжди була з народом, виходить з підпілля. І тут влада вирішила відкривати ті церкви, які недавно закривала, і віддавати в руки православних громад. Настали часи протистояння між греко-католиками і тими, які вважали себе православними.

Дружина Євстахія Петровича Зінаїда вже давно стала ходити таємно на богослужіння. Та вона не приступала до святої Сповіді, бо з чоловіком жили без шлюбу. Скільки вона не умовляла, та він не піддавався, хоча жили вони між собою добре і мали трьох дітей, яких виховували згідно з християнськими засадами. Євстахій також був задоволений своєю доброю дружиною, а особливо, коли вона почала відвідувати підпільні богослужіння. Тоді стала ще добрішою і милосердною до бідних, нещасних і хворих.

Одного разу Зінаїда принесла додому «Катехизм Християнської віри», виданий у Римі, і, даючи чоловікові, сказала:

– Стасю, почитай, це я для тебе випросила у нашого отця цю книжечку.

Листок за листком Євстахій став читати щоденно цей Катехизм. Коли прочитав повністю, поділився своїми думками з дружиною:

– Я прочитав цей Катехизм, але з часом забуду це все. О, як би я хотів, щоб отець нам подарував цю книжечку.

– Це неможливо, бо всі хочуть читати. Я вже про це його просила. Всього одна є така книжка на всю громаду.

– Тоді попроси отця, щоб я міг його собі переписати. Це довго не буде – тиждень-два…

Не минуло і тижня, як Євстахій переписав увесь Катехизм і постійно читав та й ще другим давав читати.

Одного дня несподівано до нього зайшов сам начальник районного КДБ. Євстахій мав з ним довгу розмову. Їх було двоє в кімнаті. Кадебіст себе відрекомендував, навіть показав своє посвідчення.

– Нам відомо, що ви займалися атеїстичною пропагандою і співпрацювали з нами, – говорив твердо начальник, – тепер нависла загроза. Уніяти, які не склали ідеологічної зброї, а нам це відомо, готовляться захопити церкви, які зараз закриті. Тому якнайскоріше ці храми ми повинні відкрити і передати православній церкві. Ви повинні у цьому допомогти і в ніякому разі не допустити, щоб уніяти у вашому селі захопили церкву. Всіх комуністів підніміть на ноги. За це ми вас не забудемо.

– Я тут нічого не розумію, що ви говорите. Ви знаєте, що, як атеїст, проти всякої церкви виступав, і ви цього вимагали.

– Що ви, Євстахію Петровичу, ви партійний вчитель, це було колись, а тепер... Ось вам вказівка. У неділю збирайте людей біля храму, приїде батюшка з району і відкриє вам церкву. Мені ніколи щось вам розказувати, бо у мене цілий район, а ви оперативно дійте.

Вечором Євстахій розказав про все, що йому говорив кадебіст, своїй дружині Зінаїді. А в неділю вже зранку зібралися греко-католики біля

своєї святині. Вони зняли величезний замок і увійшли у храм, який був у жалюгідному стані: протікала покрівля, прогнила підлога, шибки вікон були повибивані, престоли припали пилом, а під куполом літали горобці. В куті стояв хрест з розп'яттям, який зняли з вівтаря. Іконостас був розібраний і складений збоку.

Через годину приїхав отець зі Львова. Він тут же прибрав престол, почав відправляти Службу Божу. В цей же час з району приїхав у довгій рясі з широкими рукавами благочинний. З ним були міліціонери. А православна громада, на яку вони розраховували, разом з греко-католиками були у храмі на Службі Божій. Міліціонери хотіли дістати священика, який відправляв Службу Божу, але їх люди не допустили. Батюшка щось кричав, обзивав:

– Христопродавці, юди, зрадники…

До нього підійшли сміливі мужчини, коли він махав руками з під широких рукавів, втихомирюючи його, казали:

– Мовчіть, ради Бога. Тут відправляється Служба Божа. Цю церкву будували наші діди, і вона належить греко-католикам Звідки ви приїхали, їдьте туди назад.

Священик, що відправляв Службу Божу, був також стривожений. І тільки після відправи виголосив коротку проповідь, сказав:

– Господь Бог, як добрий господар, всіх кличе на свою вечерю. Та, на жаль, є багато покликаних, але мало вибраних. Дякуймо Богові, що ми всі сьогодні разом, У єдності, якої хоче сам Господь Бог, є наша сила.

Отець, знявши ризи, непомітно для міліціонерів вийшов через захристію разом з людьми, залишивши церкву. Благочинний батюшка також з міліціонерами виїхав із села.

У наступну неділю отець знову приїхав у село, майже всі жителі зібралися біля храму. Увійшовши до середини, він тут же з усмішкою оголосив:

– Сьогодні буду уділяти трьом вже немолодим парам св. Тайну Подружжя. Тому прошу найперше молодих до Сповіді. Священик довго сповідав, люди співали, а після Служби Божої відбулося вінчання. Зінаїда і Євстахій отримали також Боже благословення у Тайні Подружній. Вони, як ніколи, були щасливі.

Через неділю отець привіз сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Люди вперше на селі придивлялися до монахинь, особливо до молодих новичок.

– Та це справжні ангелята, – говорили старші люди. Сестри перед Службою Божою, як отець сповідав, співали пісні і відмовляли з усіма Вервицю. Була велика радість. Парафіяни новоствореної парафії дякували сестрам-монахиням і запрошували частіше приїжджати до їхнього села.

До сестер підійшов Євстахій. Він їм став розказувати про фільм «Іванна». Вони уважно слухали його. Тоді старша монахиня, вислухавши його, промовила спокійним голосом:

– Я пам'ятаю добре цей фільм. На жаль, ця артистка стала жертвою того всього безглуздя, яке творила тодішня державна система проти нашої Церкви і нашого народу. В чому її вина, не знаємо. Ми за неї також молилися, не проклинали.

– А що з нею сталося? – запитав з цікавістю Євстахій.

– Під час зйомок наступного фільму вона згоріла, коли знімали пожежу будинку, а режисер не міг цього пережити, також помер на інфаркт серця, та й інші, як говорили, в скорому часі повмирали. Комуністи і тут звинувачували Папу Римського, мовляв, прокляв їх. Папа нікого не проклинає, як голова Церкви він молиться за навернення найбільших грішників, говорила спокійно сестра-монахиня, – але вони і тут людей вводили в оману. Так що з Богом не можна жартувати, хто б то не був.

З цього часу сестри-монахині часто приїжджали до села, де проводили катехизацію дітей, молоді і старших, вчили їх церковного співу і всього, що стосується церковного життя. Євстахій Петрович, навернувшись до Бога, допомагав паламареві і причинився багато до відбудови своєї святині та створення громад по інших селах. ■

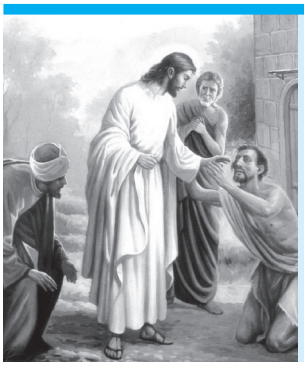

МОЛИТВА У ТЕРПІННІ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в намірennях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє намірення).
Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ЗУСТРІЧ ІЗ ХРИСТОМ

Найбільш урочистим святом у лютому є Стрітення Господа нашого Ісуса Христа. Марія з Йосифом відповідно до Закону Мойсея і звичаю у Старому Завіті приносять на сороковий день Дитятко Ісуса, щоб Його посвятити Господеві. «І як сповнилися дні очищення їхнього, за законом Мойсея, вони привели його в Єрусалим поставити його перед Господом, як то написано в Господньому законі: «Кожний хлопець, первородний, буде посвячений Господеві» (Лк. 2:22-23).

Назустріч їм виходить старець Симеон, який благословив Бога й мовив: «Нині Владико можеш відпустити слугу свого за твоїм словом у мирі… А до його Матері Марії сказав: «… та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились думки багатьох сердець» (Лк. 2:28-35).

Велика радість охопила старця Симеона. Він тішився і дякував, що мав щастя прийняти на свої старечі руки маленького Ісуса. Йому Дух Святий відкрив, що не бачитиме смерті перш, ніж побачить Христа Господа. Тому він був до храму ведений Святим Духом.

Читаючи літопис і науку Христової віри Святе Письмо, бачимо, що Господь Бог завжди шукає людей, які би провадили інших дорогою правди. Бог об'явився Авраамові й сказав, щоб він залишив свою землю і йшов у обітований Ханаан. Крім цього, обіцяв, що з його роду вийде Спаситель світу. Авраам, повний віри і любові до свого Бога, досконало виконує послух Богові.

З цього народу вийшов Мойсей, найбільший з пророків, і цей народ він виводить з неволі єгипетської і вводить його в Обітовану землю. Мойсей розмовляє з невидимим Богом. Так само пророки розмовляють з Богом.

Бог, прийнявши людське тіло, став людиною, другим Адамом, ім'я якого Ісус. Його побачили людські очі. Старець Симеон навіть благословить Його і справедливо називає своїм Владикою. До нас прийшов Бог і кожна людина може до нього доторкнутися через чесноти віри, надії і любові, ставши братом чи сестрою Христа у святій Тайні Хрещення. Тіло Христа і Його Кров стає нашим тілом і кров'ю через Пресвяту Тайну Євхаристії. У святій Сповіді ми зустрічаємось з Христом через священика, визнаємо свої гріхи і просимо прощення їх. Христос не тільки прощає, але ще й благословляє устами священика: «Іди в мирі і більше не гріши!»

Коли читаємо Святе Письмо, а особливо Євангеліє, до нас промовляє Ісус Христос. Та, як не дивно, у нашому ближньому ми можемо зустріти також самого Христа, допомагаючи йому у терпіннях, стражданнях чи в убогості.

Хворі є настільки відображенням образу Ісуса Христа, що деколи є протиріччям для багатьох їх близьких. І тут доречні пророчі слова старця Симеона: «Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі, він буде знаком протиріччя…» (Лк. 2:34).

Тож не дивуймося, коли іноді хворих належно не сприймають у суспільстві, а навіть у сім'ї. ■

11 ЛЮТОГО – СВІТОВИЙ ДЕНЬ ХВОРОГО

«Любі хворі, нехай ваша зустріч з Дитятком Ісусом стане надією, упованням, бо властиво через рани Христові можемо дивитися очима надії на всяке зло, до якого дотикається людство. Своїм воскресінням Христос не усунув зі світу терпіння і зло, але оздоровив його в корені. Насильству зла протиставляється всемогутність любові. Більш цього, це вказує нам, що дорогою до миру і радості є любов».

(Венедикт XVI. Послання
на XIX Світовий день хворого)

День хворого встановив Святіший Отець Іван Павло II 13 травня 1992 р. З цього часу щороку День хворого відзначають, згідно з волею Папи Венедикта XVI, 11 лютого. Саме 11 лютого є днем першого об'явлення Матері Божої Непорочного Зачаття св. Бернадеті в Люрді. Кожна помісна Церква ще може мати свій День хворого. Так. Наша УГКЦ вшановує День хворого в Неділю Розслабленого.

Світовий День хворого є святом для хворих усього світу, які єднаються у терпіннях з Христом. «Я з Христом розп'ятий. Живу вже не я, а живе у мені Христос» (Гал. 2:19-20). Ці слова є свідченням св. апостола Павла, де він сам про себе пише, що терпіння його найбільше єднає з Христом.

«З Христом ми прибиті до хреста». Ці слова пригадують членам Апостольства Хворих, яку велику вартість має кожне їхнє терпіння, кожний день, пережитий разом з Христом розп'ятим. Не одному хворому прийшлось пережити не одну ніч, день у тяжких болях і стражданнях. А деколи самотність і переживання настільки пригнічують душу, що здається: більше терпіти не має сенсу. Не забуваймо – ми не самі. Ваш хрест є хрестом Христа. Цей хрест Він ніс перед вами. Як переконує св. Андрій Критський: «Певною річчю і великою справою є володіти хрестом. Хто володіє ним, є власником великого скарбу». Не біймося сказати своєму хресту (терпінням) «так» – як це сказала Марія. Це Вона протягом усього часу терпінь нас супроводжує материнською присутністю в різних випадках нашого життя. Її усмішка стає нашою радістю у терпіннях.

Св. апостол Петро стверджує: «Христос у своїм тілі виніс наші гріхи на дерево, щоб ми, вмерши для гріхів, жили для справедливості, – ми, що Його синяками зцілились» (I Пт. 2:24). Разом з Христом співтерпіти – це значить складати данину власного терпіння за «гріхи багатьох». Тим самим заслуговуємо на повагу всієї Церкви.

Дорогі хворі, де б ви не були: у лікарняній палаті, в затишку власних домівок, чи в церковних спільнотах, або у спільноті своєї родини, – поставте собі запитання і заодно тут же дайте відповідь. На якому фундаменті стоїть ваше життя? Чи не занадто узалежнюєте себе від «цього світу»? Між іншим, насправді ніхто з нас не може гарантувати собі здоров'я, стабілізації і безпеки життя. А однак життя має вартість, яка виходить далеко поза межі нашого мислення.

Діється це так тому, що життя є даром Божим, є тим, що чинить людину людиною. Здоров'я не можна купити за гроші, бо життя наше стоїть на якорі, яким є сам Бог, опорою якого є хрест Христа. І це дає нам все, чого потребуємо. Якщо навчимося переживати своє існування з Богом і якщо будемо себе довіряти без всякої умови Йому, то переконаємося, що, де б ми не були, у наших щоденних турботах не буде місця для страху, неспокою і смутку.

Тому, дорогі хворі, пам'ятайте про щоденну молитву за себе і жертвуйте свої терпіння в намірі святої Церкви нашої Батьківщини і цілого світу.

«Не плоди різнородні прогодовують людину, а слово Твоє, Господи, зберігає тих, які в тебе вірять» (Мудр. 16:26).

«Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих» (Мт. 4:4).

«Будьте виконавцями слова, а не лише слухачами, самі себе обманюючи» (Як. 1:22).

Ці слова зі Святого Письма вказують нам, яким важливим є корм духовний – Слово Боже. Не забуваймо, що поглиблення зустрічі зі Словом Божим є умовою єдності з Господом Богом. ■

ЧОТИРИ ДРУЖИНИ КОРОЛЯ

З однієї середньовічної легенди дізнаємося про короля, який мав чотирьох дружин.

Першу дружину він недолюблював, хоча вона його дуже любила, переживала за його успіхи і невдачі в управлінні державою, а найбільше остерігала від всяких помилок і вболівала за лихі його проступки і, плачучи, звертала йому увагу.

За те другу дружину король любив найбільше. Він дарував їй найкращу одежу, прикраси і все, що тільки вона бажала. З нею, як із першою, ніколи не розлучався.

Третю дружину король дуже шанував і поважав, а вона допомагала йому в господарстві. Він завжди нею хвалився перед іншими і куди би не їхав, завжди звертався до неї про допомогу. Але дуже боявся, щоб вона не покинула його заради когось іншого, тому дуже її ревнував.

Четверту дружину дуже шанував, бо вона до нього була ввічливою, уважною і терпеливою. І коли наставало якесь горе, біда, він довірявся тільки їй. А вона йому сердечно у всьому співчувала.

У свій час король важко захворів і прийшла пора вмирати. В годину смерті король просить дружину, яку найбільше любив, щоб створила йому компанію і йшла з ним у вічність, адже ж він так у всьому старався для неї.

– Ні! Я маю інше призначення, мушу тебе залишити, вибач мені, – сказала різко.

Тоді він звертається до третьої дружини, котру він завжди цінив, але боявся, що його покине.

– Ні! – відповіла вона, – моє життя продовжується, і я буду іншому належати і з ним буду жити.

Коли король звернувся до четвертої дружини, що завжди була близько нього, вона відповіла:

– Вибач мені, я тільки тебе проведу до могили, а більше нічим не можу допомогти.

На кінець звертається нещасний король таки до першої дружини, котру він так і не зміг полюбити. Вона відповіла:

– Так, я піду з тобою, бо мушу разом розділити свою долю з тобою у вічності. Ось все, що ти заробив протягом свого життя я беру з собою у цих двох клуночках. В одному все моє багатство – твої добрі вчинки, а в другому мої сльози – лихі твої вчинки, котрі, як свідчення, передам Справедливому Судді.

Ось що означає ця притча – легенда:

Королем цим є кожний із нас. Друга дружина – це наше тіло. Коли приходить час нашої смерті, то ми залишаємо його, хоча найбільше любили і дбали за нього.

Третя дружина – це всі матеріальні блага і багатство, за які завжди переживали, щоб не втратити їх. Після смерті все це переходить в інші руки і ми повністю його втрачаємо.

Четверта дружина – це родичі, близькі, друзі, які дійсно спроваджують наше тіло лише на цвинтар до могили і повертаються до своїх домівок і до своїх справ.

Перша дружина – це наша душа, про яку ми так мало дбаємо, а вона йде з нами у вічність. З собою бере душа лише два клуночки: це добрі вчинки і злі вчинки, які будуть нас оправдовувати, чи осуджувати перед Богом.

Ця притча вчить нас, що на першому місці повинна бути наша душа, а багатством її є наші добрі вчинки. Тож не засмучуймо своєї душі гріхами, щоб клуночок зі сльозами був якнайменшим і щоб на справедливому суді ми одержали вічну нагороду за добрі вчинки, які переважили б лихі.

ПОКЛИКАННЯ ХВОРИХ

Свято Стрітення Господа нашого Ісуса Христа є особливим святом для богопосвячених осіб. Кожний монах чи монахиня, відчувши у своїй душі поклик до монашого стану, посвячуються Господеві, кажучи йому: «Так!». До сьогодні багато хлопців і дівчат, незважаючи на свій молодий вік, посвячуються Богові, щоб Йому тільки служити і прославляти Його своїми молитвами, співом і добрими вчинками.

Але є багато хворих, неповносправних людей, калік, знедолених, які у своїх терпіннях і стражданнях перед Богом є євангельськими світочами і збирають тут, на землі, неоціненні скарби. Царства Божого. «Бо де твій скарб, там буде і твоє серце.» (Мт. 6:21).

Дорогі хворі, не думайте, що ваша недуга, ваші терпіння звалились на вас випадково. В особливий спосіб Господь Бог покликав вас бути плечима Святої Церкви, яка несе на собі постійно тягар хреста. «Моя сила – у вас. Це я відверто кажу вам дуже сміливим словом. Мушу сказати: моя сила в Христі – через вас. І нехай моя сила, сила наступника Петра, Пастиря Церкви Божої на землі, буде з вами. Дякую за все це і прошу вас за це» (Св. Іван Павло II, 9.06.1979 р.).

Св. Бернард стверджує: «Бог не може терпіти, але може співтерпіти». Бог, як уособлена правда і любов, захотів терпіти для нас і з нами і став людиною, щоби разом співтерпіти з людиною в особливий спосіб своїм тілом, проливаючи свою кров на хресті. Тому у кожне людське терпіння входить Христос і є з нами, щоб розділити і знести його і нас потішити своєю присутністю.

Звичайно, кожна хвора людина хоче бути здоровою і прикладає всі сили медицини, щоб стати на ноги. Адже ж здоров'я, як і життя, є даром Божим, дорогим, цінним. Але по нашій природі є воля Божа. Приймаймо все, що Бог дає, зі смиренною покорою і скажімо: «Так!», – щоб свої терпіння, свій хрест належно використати для спасіння душі і добра всієї Церкви. ■

З ПРАЦІ ПІДПІЛЬНОГО СВЯЩЕНИКА

Отець М. К. править у своєму селі першу Службу Божу. Минув рік, як він осягнув те, чого бажало його серце. На Службі не було його родичів. Він сирота. Була одна жінка, яка весь час помагала йому у навчанні.

Після Служби Божої вона покликала священика до хворого, який був при смерті, мучився і не міг померти. Отець дав розгрішення і уділив Тайну Оливопомазання, покропив свяченою водою і просив всіх у хаті молитися Вервицю. Після того, як промовили десятку з вервиці, хворий відкрив очі, кажучи: «Пізнаєте мене?». – «Пізнаю!» – і став отець говорити про Велике Боже Милосердя, проказавши акт віри, надії і любові, і дав поцілувати хреста. Вмираючий спокійно назавжди закрив свої очі. ■

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Дорогий журнале «Місіонар»!

Хочу через Ваш журнал висловити подяку за всі отримані ласки нашому Спасителю Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. апостолові Юді-Тадею, св. Бенедиктові і всім святим. Щиро дякую за отримані ласки і за їхню опіку наді мною і моєю родиною.

Наталка,
м. Пустомити, Львівська обл.

Дорога редакціє журналу «Місіонар»!

Хочу подякувати через журнал Господу Богу і Матінці Божій за ласку, яку я випросила для своєї невістки.

На початку жовтня у наш храм Успіння Пресвятої Богородиці приїхала Свята Місія зі св. Папою Іваном Павлом ІІ. Моїй невістці вже підійшов час народжувати. Я дуже хотіла, щоб вона відбула цей тиждень на Місії і народила дитину, отримавши повний відпуст і Апостольське Благословення.

Кожний день тижня я молилася в храмі і нашій капличці Матінки Божої з членами Апостольства молитви за своє намірення.

І Господь Бог і Матінка Божа вислухали моє прохання. У неділю, відбувши Службу Божу, отримавши урочисте Святе Причастя і Апостольське благословення з повним відпустом, після обіду невістка щасливо, без всяких ускладнень народила донечку.

Низький уклін і подяка Господу Богу
і Матінці Божій від мене і невістки.
Моліться з вірою, і Бог вислухає вас!
Апостолка Серця Христового Марія,
смт. Лопатин, Радехівський р-н, Львівська обл.

Шановна редакціє «Місіонаря», через мій улюблений часопис висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пресвятій Діві Марії, апостолові святому Юді-Тадею, блаженному Миколаю Чарнецькому, святому Івану Павлу ІІ, святому Шарбелю за моє виздоровлення від недуги. Сила Господа Бога і Молитви Святих мене забрали з ліжка і поставили при святій допомозі на ноги.

Дякую Господу Богу і всім святим, що я вже почав при допомозі палички відвідувати нашу церкву святих Петра і Павла. Часопис «Місіонар» я передплачую вже багато років, бо мій покійний батько постійно передплачував, а я в 1937 році вже читав. На 2015 рік я вже передплатив річний, бо для мене це є дуже все повчальне… Ще раз щиро дякую Господу Богу і всім святим за їхні молитви, які мене, Мирона, поставили на ноги.

Шановні працівники редакції журналу «Місіонар», щиро вдячний всім Вам за Ваші труди…

Мирон Кончак,
м. Стрий

Дорога редакціє «Місіонаря», з Вашою допомогою хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, святому Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, св. Шарбелю за оздоровлення племінника Андрія, Мирослава, Іванки, Іринки, Василька. Дуже дякую за оздоровлення і постійну допомогу мені і всій родині. А теж за Віктора, Лесю, дітей Ярослава, Зоряну-Тетяну, Марію-Вікторію, Любомира, Анну, Марію, Марію, Орисю, Івана, Лілю, Володю, Ігоря, Матвійка, Нусю, маму, Адама і його сім'ю.

Ігор, Стефа,
с. Речичани, Городоцький р-н, Львівська обл.

На сторінках Вашого журналу «Місіонар» хочу висловитти щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, св. Миколаю Чудотворцю, св. Бригіді за вислухані молитви, за те, що син успішно склав екзамени зимової сесії.

Закликаю щиро молитись не лише тоді коли є потреба, але і кожного дня, славлячи Бога і святих. Хочу перепросити свого апостола Юду-Тадея, до якого молюся завжди у хвилинах розпачу і безнадії, за те, що так довго зволікала з виконанням обіцянки написати свідчення про вислухані молитви.

Дякую редакції «Місіонаря» за можливість написати таку подяку, яка лине до Небес!!!

З повагою,
Ковалевич Ірина,
м. Коломия, Івано-Франківська обл.

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 20.02.2015 *та отримайте* ПРИЗ!

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2. Мистецтво, що відображає життя у спеціальній дії, яку виконують актори перед глядачами. 4. Книголюб. 6. Міжнародна одиниця магнітної індукції. 7. Музичний твір, призначений для співу. 8. Святий … – Обручник Пречистої Діви Марії. 12. Впав різдвяний тихий сніг, вийшли люди на …. Коляда дзвінка рушає – Божа радість промовляє (о. В. Мендрунь, ЧСВВ). 14. Донині сяє, як зоря, уся Його родина, і він, ... на ім'я, – чернець, свята Людина (о. В. Мендрунь, ЧСВВ). 15. Районний центр Львівської області, на р. Західний Буг, перша згадка 1097 р. 17. Прилад для записування роботи серця. 18. Стокротка. 20. Ім'я апостола Павла. 21. У стародавні часи – країна на східному узбережжі Середземного моря (сучасні Ліван і частина Сирії). 22. І буде одне … і один пастир (Святе Письмо). 25. Ансамбль з дев'яти виконавців. 26. Хвала і … Тобі, Ісусе, дорогий. 27. Відсутність світла. 29. Велике християнське свято, яким завершується різдвяний період, час колядок. 30. Сіємо, сіємо, посіваєм ще й співаночки співаєм на добро, на добро. В щасті й злагоді родися, в кожній хаті колосися, золоте … (сл. Максима Міщенка, муз. Ігора Білозора).

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Український композитор, автор Концерту № 2 «Різдвяний», за що був нагороджений національною премією України ім. Тараса Шевченка у 2005 році. 2. Історичний край на південному заході Китаю. 3. Бальний парний імпровізаційний танець мексиканського походження. 4. Боротьба. 5. Населення держави, жителі країни. 7. Звуки кількох церковних дзвонів. 9. Релігійний … «Прощання з колядою». 10. Історична поема Т. Шевченка. 11. Заступник єпископа або парафіяльного священика. 12. …-лист – це систематизований збірник цін (тарифів) за групами та видами товарів та послуг. 13. Скупчення плодів або квітів на одній гілці. 15. Німецький композитор, автор відомого «Угорського танцю № 5». 16. Тропічне вічнозелене дерево з насіння якого виготовляють шоколад. 19. Вид мистецтва, що зображує життя, створює художні образи за допомогою слова. 23. Коротка риска, яка сполучає слова, або їх основи в одне ціле. 24. В Вифлеємі народився: … Христос наш і Пан наш для всіх нас нам народився. 27. Холод, коли температура повітря спадає нижче нуля. 28. Держава в Африці.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «РІЗДВО-2015», ОПУБЛІКОВАНИЙ У ЧИСЛІ ЗА СІЧЕНЬ 2015 РОКУ:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2.Мир. 5.Володар. 8.Серце. 9.Калач. 12.Місто. 13.Вітер. 14.Ласка. 15.Месія. 16.Єгипет. 17.Глечик. 18.Татко. 19.Отець. 20.Плач. 21.Сіно.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Миро. 3.Сонце. 4.Наказ. 6.Честь. 7.Марія. 10.Відкупитель. 11.Переселення.

Правильні відповіді на кросворд надіслали :

№12/2014
Г. С. Козак, м. Судова Вишня, Мостиський р-н, Львів. обл.;
Оксана Кос, с. Вижняни, Золочівський р-н, Львів. обл.;
Андрушків Іван, с. Колоденці, К.-Бузький р-н., Львів. обл.

№ 1/2015, «РІЗДВО-2015»,
Оксана КОТОВИЧ с. Лешнів, Бродівський р-н, Львів. обл.;

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

ПРОПОНУЄМО НОВІ ВИДАННЯ

КНИГА

«ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЬОГО У ЗОЛОЧЕВІ»

Нещодавно світ побачила унікальна книга про розвиток і утвердження однієї з найдавніших святинь міста Золочева, духовного прихистку для сотень-тисяч вірян, обителі, що виплекала велетів духа, чиї імена вже закарбувались в сучасній історії – монастир Чину Святого Василія Великого.

Світлої пам'яті єпископ Івано-Франківський Софрон Мудрий, який був одним з порадників та рецензентів матеріалів, зібраних у книзі, ще до виходу видання засвідчив свою підтримку та вагомість зібраної інформації, що також записано у Слові до появи книжки про Золочівський монастир: «…не можу здержатися від слова подяки для Бога і для муравлиної праці авторки цього твору, яка так детально, точно і обширно вишила ці рядки історії монашого, Богові посвяченого життя, на нашій християнській Україні, а особливо у рідному, так дорогому моєму серцю Золочеві…». Далі – слово за читачами.

Галина Мельник

Джерело: osbm.info

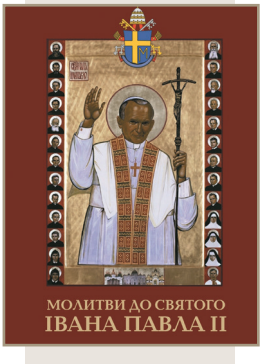

МОЛИТВИ ДО СВ. ІВАНА ПАВЛА II

Формат 10х15 см., м'яка палітурка, 64 с.

Маємо нового святого, святого нових часів – святішого Отця Івана Павла II. Ціла Католицька Церква безперечно радіє та однозгідно дякує Богові за дар цього великого святого. Святий Папа Іван Павло II ще за життя привертав увагу та викликав пошану цілого світу своєю святістю. Він засвідчив і особливу любов до українського народу, перебуваючи з Апостольським візитом на Україні. Всі, які знали його, бачили, чули його слова, зустрічалися з ним, можуть без сумніву сказати: це була людина від Бога і для Бога.

Пропонуємо Вам цю книжечку, щоб Ви молилися і отримувати численні Божі ласки, потрібні для ваших душ, через заступництво святого Івана Павла II. А особливо просімо у нього миру та єдності для України, для наших сімей. Сьогодні особливо хочеться кожній українській душі почути лагідний, але переконливий вираз святого Івана Павла II: «Не бійтеся! Відкрийте своє серце для Христа!» І справді, лише тоді можна знайти правдивий Божий мир, радість і справжню любов.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ЗА АДРЕСОЮ НАШОЇ РЕДАКЦІЇ::

вул. Б. Хмельницького, 36
м. Львів, 79019

тел./факс: (032) 255-38-15

http: www.misionar.info
e-mail: misionar@ukr.net

«Коли ставиш дім, будуй його для обох частин свого єства – душі і тіла. Коли вдягаєш і прикрашаєш тіло, не забувай і про серце.
(Г.Сковорода)

Коли щось продаєш чи купуєш, **пам'ятай про Бога!**

Кожна людина мріє жити у затишній домівці. І для цього інколи доводиться купувати, продавати або будувати житло.
А всі формальності, пов'язані з цим, спрямовані на отримання прибутку, але не можуть суперечити закону,
тому що це людські гроші і людські долі…
Дорогі наші читачі, якщо у вас виникають юридичні питання, пов'язані з продажем чи купівлею нерухомості, ми надамо безкоштовні консультації за тел.:

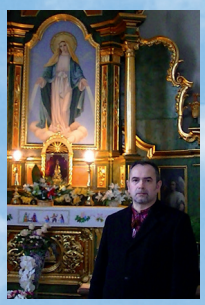

0672773777
Михайло Стефанишин

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net